XIV. évfolyam 49. szám. Ára: 1 forint 1958. december 4.

Ludas Matyi

Szür-Szabó József rajza

— Hát lehet ebben az országban lefogyni?

Szédülés

Csengő

Gyermekkorom felejthetetlen emlékei közé tartoznak azok a percek, amikor a 67-es villamoson néha-néha megengedte a kalauz, hogy helyette én rántsam meg a kopott bőrszíjat. Imádtam csengetni. Nem ismertem annál felemelőbb érzést — azóta ismerek —, mint amikor az én csengetésemre indult el a villamos. Időközben eltelt néhány esztendő, de még ma is olthatatlan vágyat érzek a csengetés gyönyöre iránt. Körülbelül húsz éve már, hogy utoljára csengettem, érthető tehát, hogy mohón keresem az alkalmat újabb csengetésre. Csakhogy eddig nem kínálkozott újabb alkalom.

Ugyanis ahhoz, hogy csengethessek két dologra van szükség. A villamosnak zsúfoltnak és a kalauznak alacsonytermetűnek kell lennie. E kettő együtt azonban nagyon ritka jelenség és óriási körültekintésre van szükség, hogy az ember ilyen kocsira szálljon fel.

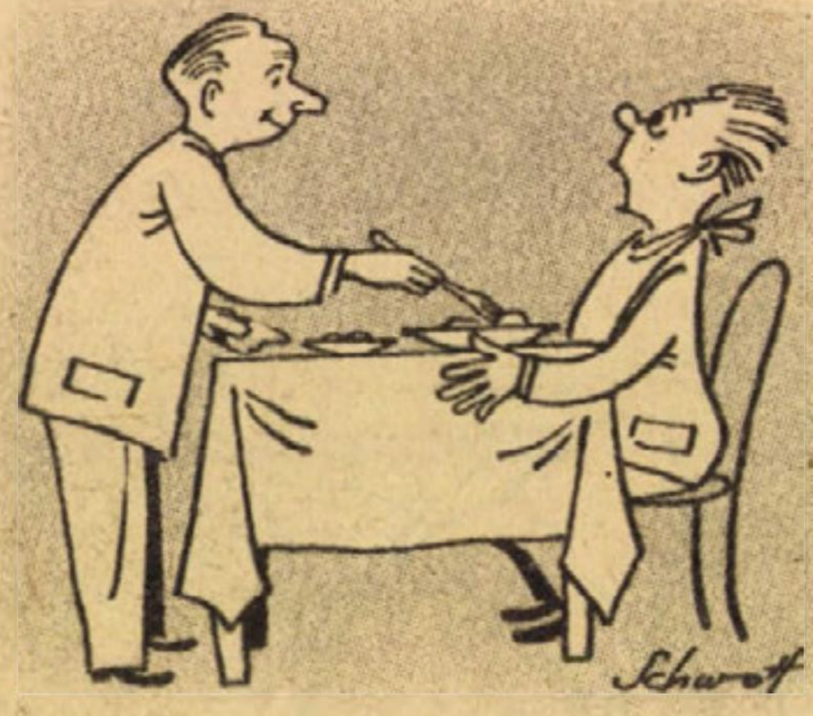
Tegnap végre felvirradt a nagy nap. A trolibusz zsúfolt volt, a kalauz pedig — egy zömök kis asszonyka — távol a csengőtől, valahol a kocsi mélyén evickélt. Óvatosan a csengő alá tolakodtam és feszülten vártam a fejleményeket. Tőlem nem messze még egy csengő volt a kocsiban. Alatta egy középkorú, bajuszos férfi álldogált unott arccal. Megállóhoz érkeztünk. Az utasok fel-leszálltak, majd egy tizedmásodpercnyi csend következett. Szívem a torkomban dobogott és éberen figyeltem a kalauznő minden mozdulatát. Hirtelen megszólalt:

— Szíveskedjék ott középen valaki megnyomni a csengőt! — Ujjammal villámgyorsan a csengő gombjára akartam csapni. Húsz évig vártam erre a pillanatra! Azonban mielőtt elértem volna a gombot, a csengő megszólalt. A megdöbbenéstől alig kaptam levegőt, majd ösztönösen a bajuszos felé fordultam. Megfagyott bennem a vér. A nyomorult éppen akkor vette le ujját a csengő gombjáról, miközben arcáról földöntúli fény sugárzott... Meg tudtam volna fojtani.

Felnőtt ember létére, hogy lehetnek valakinek ilyen örömei...!

Szilágyi György

Ellenőrzik az ételek minőségét

– Bocsánat, szabad beletunkolnom?

Ha az volna a gyufaskatulyában...

...amit a cimke igér...

EGY AMERIKAI VALAHOL EURÓPÁBAN

(Rajz a londoni Punch-ból)

– Tudja Missz, azért szeretek tengeralattjárón szolgálni, mert a víz alatt sehol sincs kiírva, hogy: „Ami go home!"

Alkoholszint

Szagosfilm

Egy újsághír nyomán értesültem, hogy Amerikában bemutatták az első szagos filmet. A széksorok alatt elhelyezett csövekből, a film cselekményével összefüggő huszonnyolc féle illat száll a nézők orra alá. Egyes filmszagemberek szerint ez a jövő útja. Ha nem tévedek az új film kritikusa eképp méltatta az alkotást: Kétségtelen, hogy a „Rejtély a sajtgyárban" című film, merőben új formájú, művészi munka. A rendező biztos kézzel fogta össze a szagokat. Mélyet, kellemeset szippantunk az orgonaliget illatából, ahol Fred otthagyja Alicet. Elragadó az éttermi jelenetben a kacsasült szaga pároltkáposztával. Ám később a konyhában, ahol Fred elfogja a bankrablót, a fokhagymaillatból, – úgy éreztük – kevesebb több lett volna. A közelharc a gengszterekkel a benzinkút előtt kitűnően sikerült. Bravó. Mindent éreztünk. Nem volt kár a benzinért. Mélyen átszagolt, alaposan megformált illat a kelkáposzta szag a nyomortanyán, ahol a milliomos rongyszedőnek álcázza magát. Mikor a szerencsétlen lányt megtalálják a vöröshagymaraktárban, igaz könnyeket sirunk.

A film hibáit sem hallgathatjuk el. Mikor Fred uzsonna közben szerelmet vall Alicenek, mért van a sültszalonnának birsalma szaga? Ennél a felvételnél a rendező valószínűleg náthás lehetett. De mindenért kárpótolnak a gyönyörű virágillatfelvételek. Az ibolya két három szagos szerepében is maradandót nyújtott. Jók voltak még bodzata, Gázművek és Opera kölni.

Galambos Szilveszter

LECKE A FRANCIA VÁLASZTÁSBÓL

(Reggeli hangulat az eszpresszóban. Egy vendég újságot olvas, a kávéfőzőnő ásít. Belép a másik vendég és örömmel üdvözli az elsőt.)

Második vendég: Jó reggelt, szervusz!

Első: Szervusz öregem. Pillanat, csak még elolvasom ezt a cikket a francia választásokról.

Második: Nahát! Megint választottak a franciák!?

Első: Képviselőket. Zseniális nemzet, mondhatom. Mindig kitalálnak valami újat! A tűsarkú cipőt is ők találták ki.

Második: No és mi van a választással?

Első: Megreformálták a számtant. Új szabály: az kapja a legkevesebb mandátumot, aki a legtöbb szavazatot nyerte.

Második: Ezt nem értem.

Első: A franciák sem értették, de Soustelle megmagyarázta nekik.

Második (méltatlankodva): Most ezért forduljak Soustelle-hez?! Magyarázd meg te.

Első: Szívesen. Mondjuk egy kerületben a kommunista párt 48 ezer szavazatot kapott és a radikális párt 19 ezret! Melyik párt kapja a mandátumot?

Második: A kommunista párt.

Első: Ugyan!

Második: A radikális párt!?

Első: Dehogy! A degaulleistapárt, amely 11 ezer szavazatot szedett össze.

Második: Ez hogy lehet?

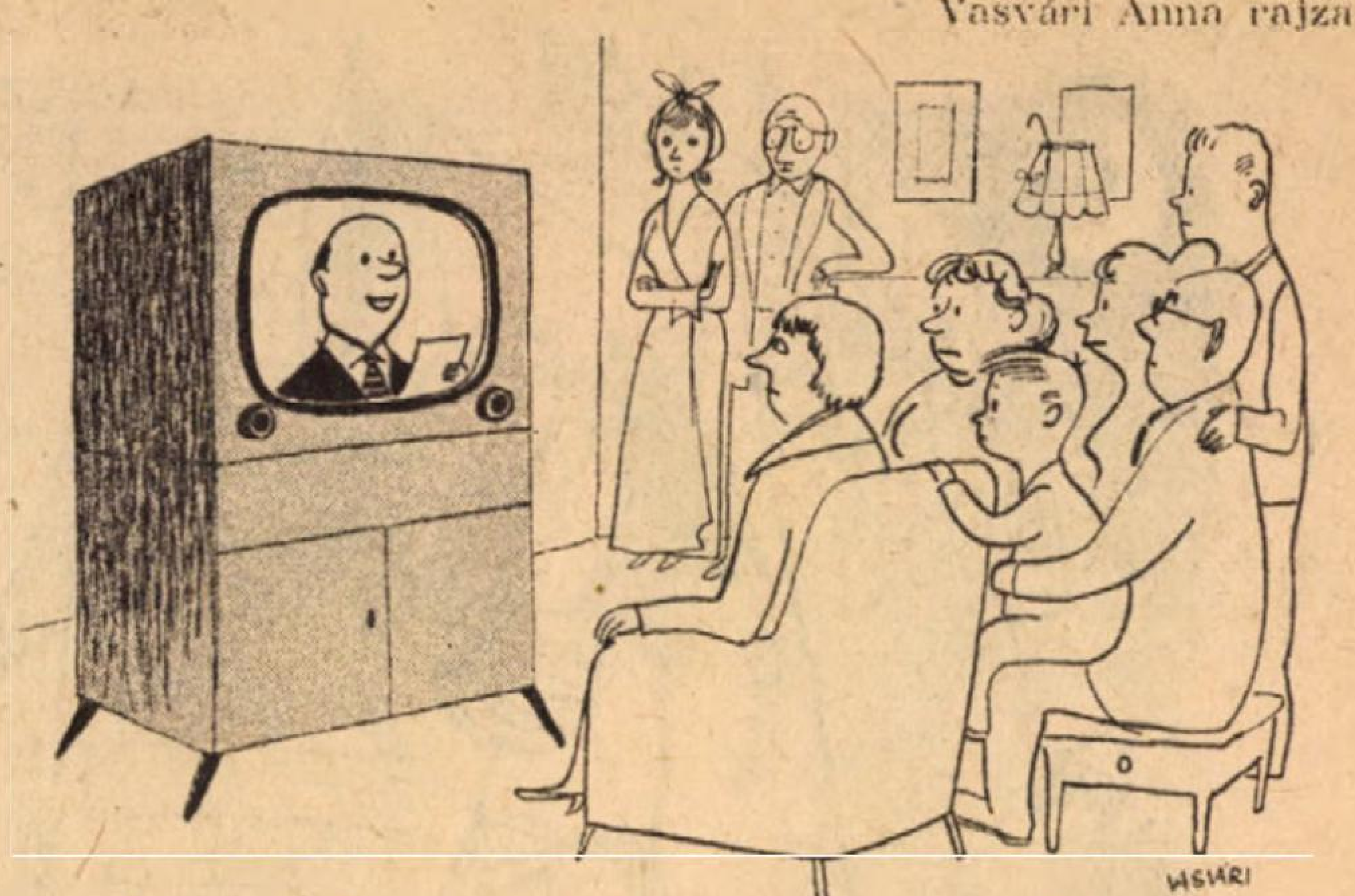
Első: Megmagyarázom, nagyon figyelj, mert nem fogod megérteni, de ne törődj vele, senki se érti. Szóval, ha a legnagyobb párt nem kapott abszolut többséget, akkor a tucatnyi bukott párt vezetői megalkusznak egymással, a pótválasztáson közösen jelölnek és egy cégér alatt több szavazatot szednek össze, mint a kommunista párt egyedül.

Első: És meg merték csinálni ezt a trükköt?

Második: Na hallod, Franciaországban?! Hiszen az a demokrácia őshazája!

Újítás a televízióban

Vasvári Anna rajza

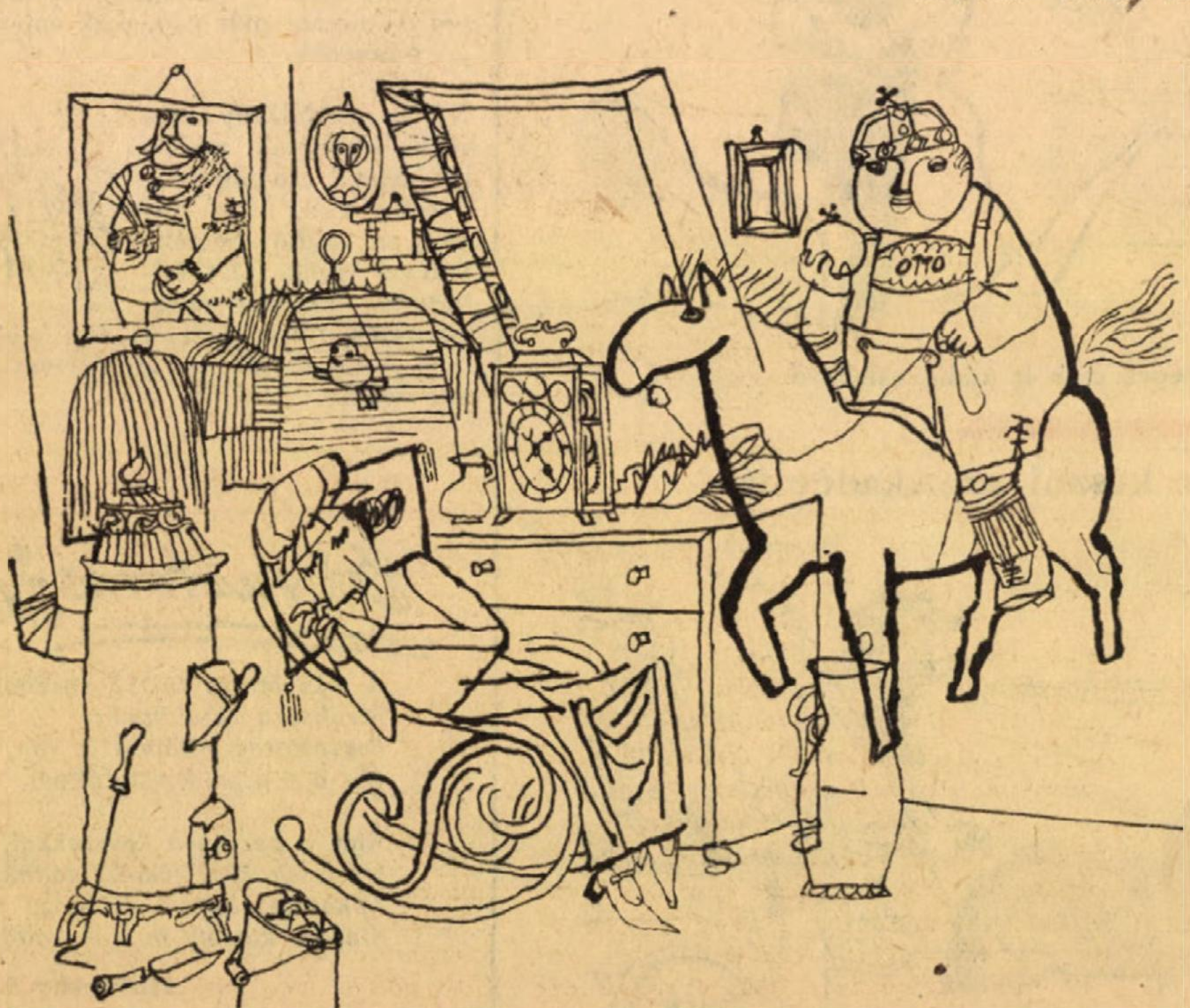
– Ne felejtsük el, hogy a háziak is szeretnének lepihenni . . .

Javaslatunk a főváros címerére

Miről álmodik a lány?

Hegedűs István rajza

A svájci „Sie und Er" c. lap szerint, a magyar nép várja Habsburg Ottót.

a relativitás

A „New York Herald Tribune" egy levelezője megírja, hogy egyik barátja a következő módon szokta megmagyarázni Einstein relativitási elméletét:

— Egy anya meséli: „A lányom nagyszerű házasságot kötött. A férje valósággal elkényezteti. Délig fel sem kel, az ágyban kap reggelit, s a férje elhalmozza ékszerekkel, szőr-

mékkel, bókokkal. Sajnos, a fiam házassága már nem sikerült ilyen jól. A felesége nem szeret dolgozni, délig az ágyban lustálkodik, ágyban reggelizik, s ékszereket, szőrméket, bókokat követel".

Lovagkor

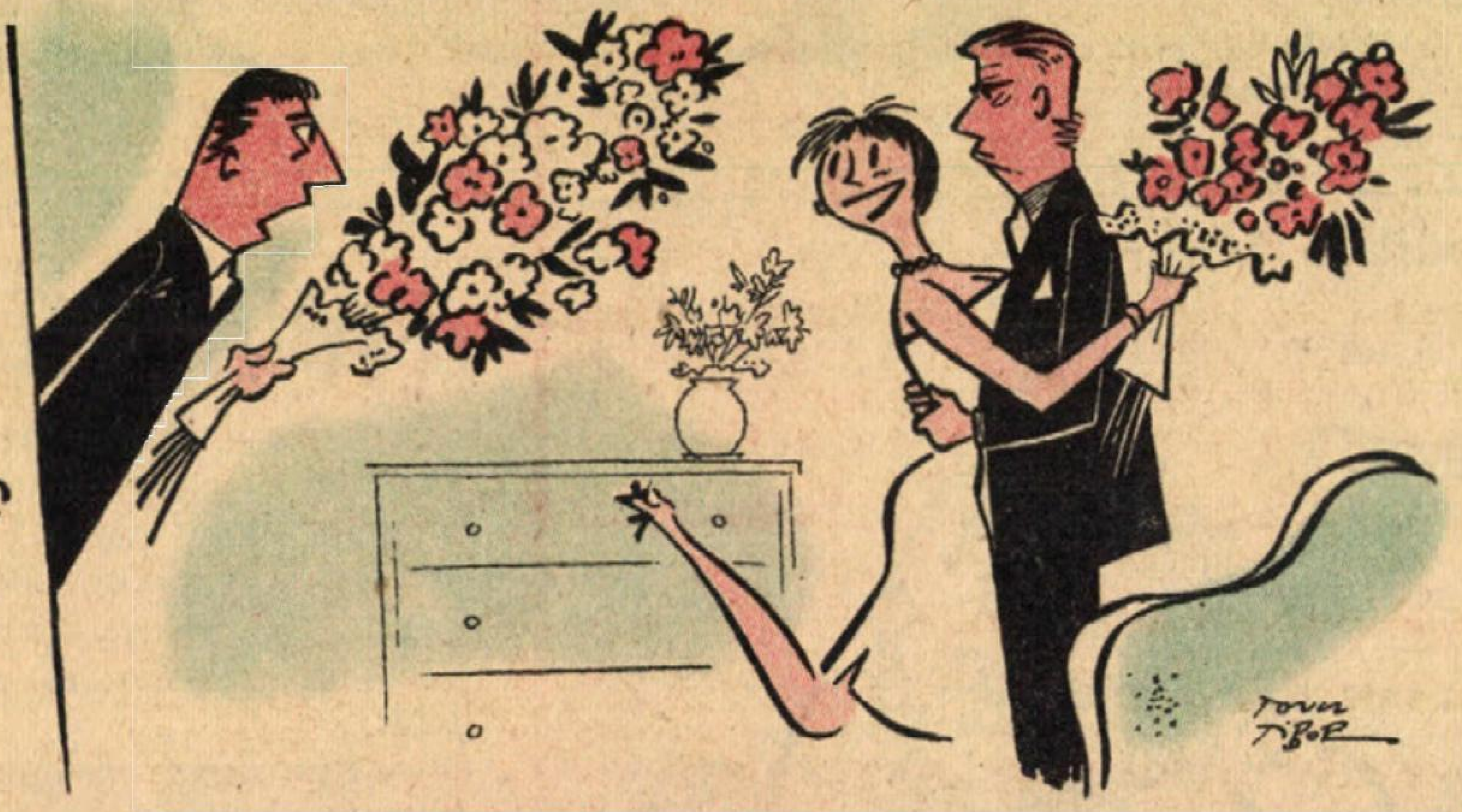
Várnai György rajza

– Nézd, magáncélokra használja a vállalati lovat!

Névnap

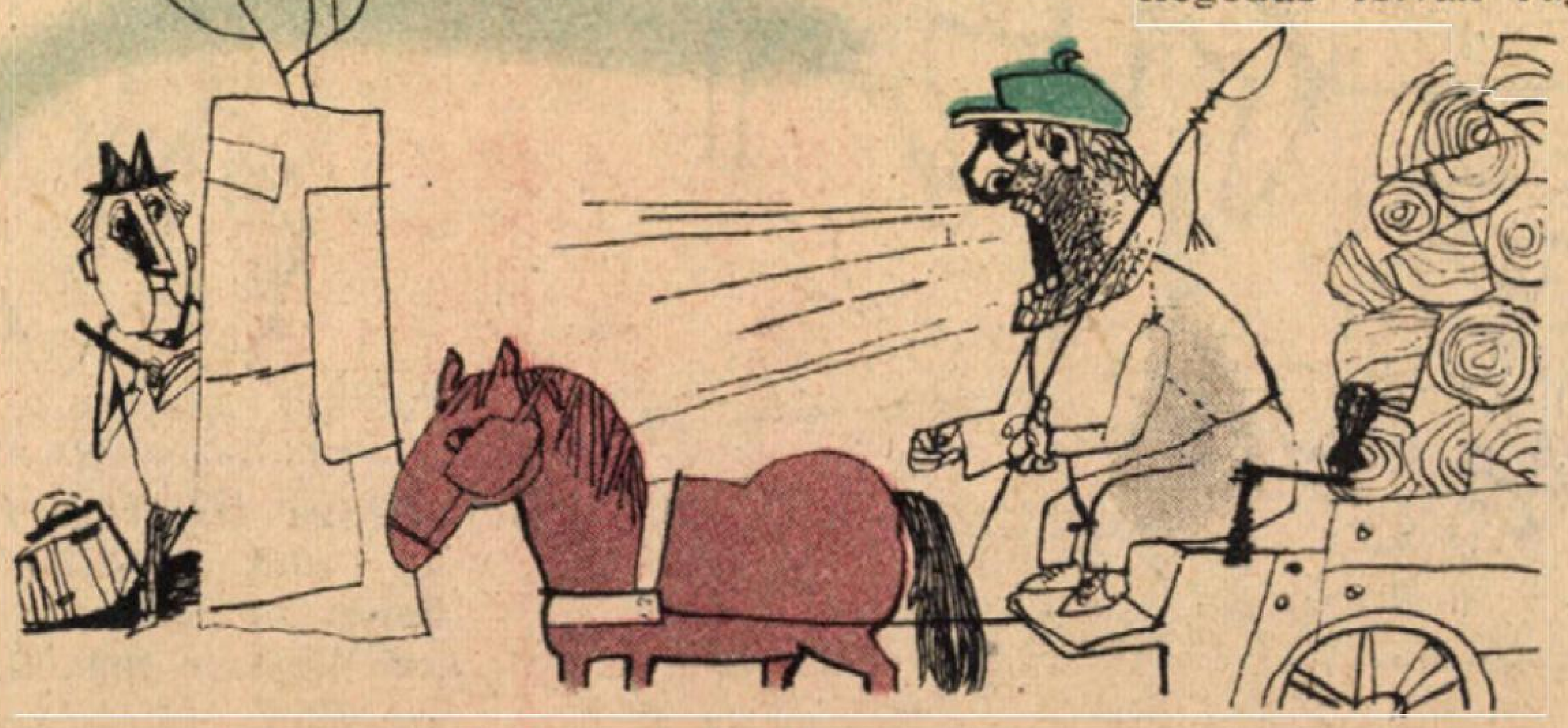
Toncz Tibor rajza

– Rögtön, Pistuka! Tegye csak le addig valahová . . .

Tízkötetes szótár készül az Akadémián

Hegedűs István rajza

Gyűjtőúton

A humor KÖNYVÉBŐL

PALÁGYI LAJOS és Bartos Gyula, a Nemzeti Színház kiváló művészei, a színészbejáró előtti kis padon beszélgettek:

— Te – mondta Palágyi — én egyszer még vidéki színész koromban olyan mulatságos voltam egy szerepben, hogy az emberek a nevetéstől görbén mentek ki a színházból.

— Az semmi — mondta Bartos — én vidéki színész koromban egyszer úgy meghaltam a színpadon, hogy az igazgató rögtön mást szerződtetett a helyembe.

CHARLES NODIER, francia író, szegény ember hírében állott, de a vendégszeretetet senkitől sem tudta megtagadni. Még távoli rokonokat is szívesen látott házában. Egyik barátja egyízben szemrehányásokat tett neki rendetlen háztartása és határtalan költekezése miatt.

— Ó — felelte —, ahol ötnek nincs mit enni, ott a hatodiknak is jut még valami.

HERMAN LIPÓT-HOZ, a kiváló magyar festőművészhez, beállított egyszer egy ifjú festő egy csomó vászonnal a hóna alatt.

— Mester, nagyon szeretném, ha megnézné a képeimet.

Herman szemügyre vette a képeket, aztán így szólt:

— Barátom, maga majdnem egy új Szinyei-Merse.

— Ó, mester — szerénykedett az ifjú piktor.

— De igen — folytatta Hermann Lipót — mersze már van, csak éppen színjei nincsenek.

NAGY SÁNDOR makedon királynak, midőn igazságot szolgáltatott, szokása volt, hogy mialatt a vádló beszélt, kezével egyik fülét betartotta. Amikor megkérdezték, miért teszi ezt, így felelt:

— A másik fülemet fenntartom a vádlott részére.

Disznótoros JÁRAT

A disznótoros IBUSZ-busznak
Riválisára rátaláltam:
Disznótoros villamos is van,
Ma a 6-oson konstatáltam.

Kint a perronon kosarakkal,
Hátizsákokkal löktek, toltak,
Mikor leszálltam vállamon már
Kiadós, komoly hurkák voltak.

Hidvéghy Ferenc

Kölcsön-gyermekszáj

Mindig irigyeltem azokat a szülőket, akik oly mulatságos, bűbájos gyermekszáj-történeteket tudnak előadni. Nem azért irigylem őket, mert a történetek tanúsága szerint jópofa gyermekeik vannak, á. Én nem a gyerekek, hanem a szülők ötleteit irigylem, azokat a jó dolgokat, amelyeket éjt nappá téve, rendszerint ők találnak ki, s teljesen önzetlenül, lemondva minden szerzői jogról, becsvágyról, gyermekeik szájába adnak. Külön szórakozás, amikor a szülők versenyeznek egymásközt, hogy milyen jókat mond gyermekük, illetve ők maguk, vagyis a család. Úgy tudom, több gyermekes, nagyforgalmú családban gondolatszegény napokon a gyermekszáj-ellátás biztosítására bevonják a nagyszülőket is.

Én ezt, sajnos, nem tehetem meg. Hiába is törném hosszú éjszakákon át fejemet, nekem amúgy sem hinnék el, bármilyen bombajó, kacagtató gyermektörténetemet, mert nincs gyermekem. Úgy meg nem lehet boldogulni, ha az ember azzal kezdi, hogy idefigyeljenek, milyen jót mondott volna ma reggel az én kis Lajcsikám, ha lenne.

Ilyen körülmények között, ha nem akarok e műfajból kimaradni, kénytelen vagyok kölcsön-gyermekszájjal élni, hasonló módon. Íme a történet.

Egy kartársamnál voltam vendégségben a minap. Míg beszélgettünk, kisfia, sok, már megjelent „gyermekszáj" országoshírű hőse mellettünk játszadozott. A család téli felkészülése került szóba, s a háziasszony felsóhajtott:

— Ha maga tudná, mibe kerül egy gyerek!

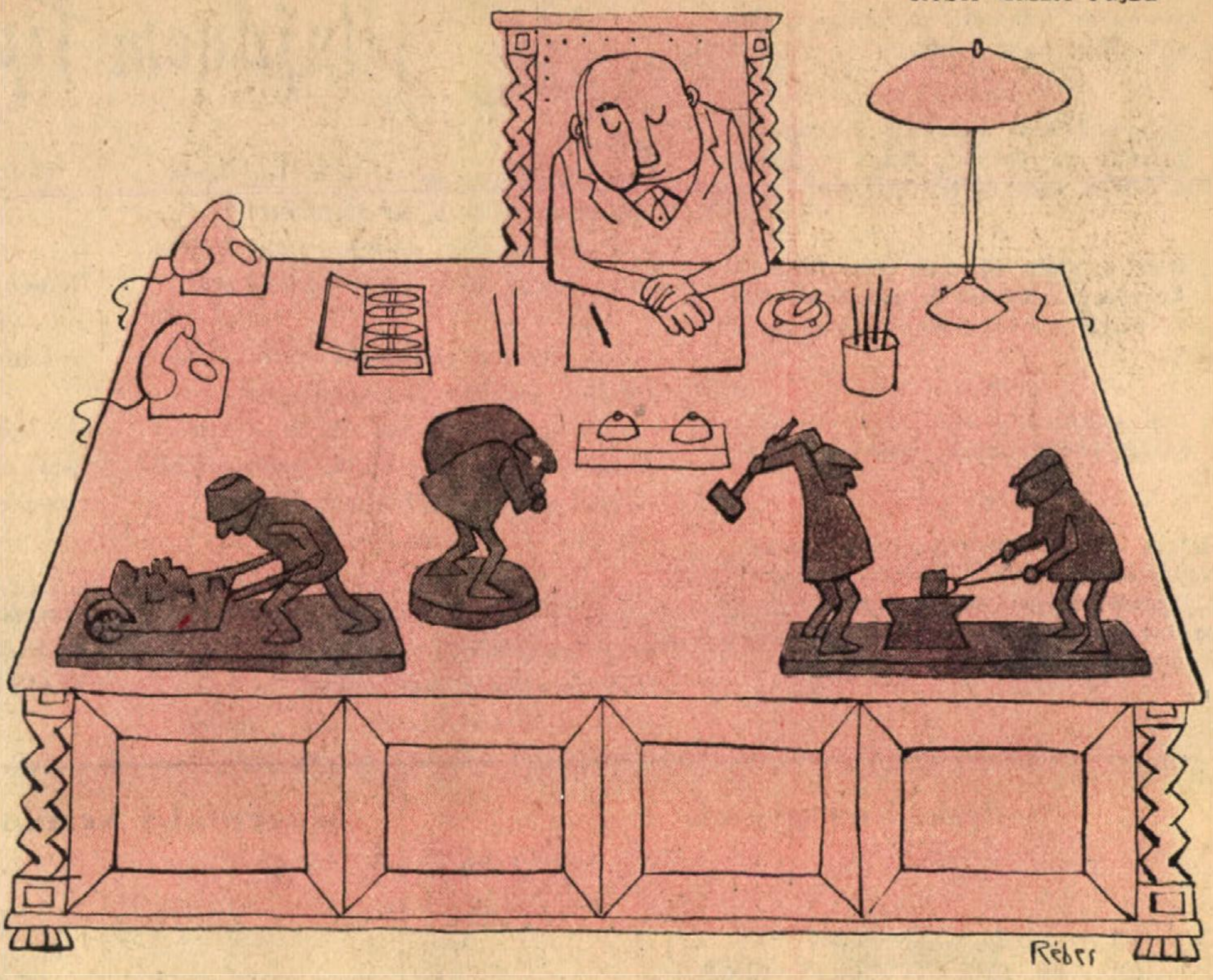
Mire a kisfiú abbahagyta a játszást, elénk állt, csípőre tette kezét:

— Mit panaszkodsz? Apu már keres is rajtam a bemondásaimmal!

V. J.

A kapitalista munkaasztala

Réber László rajza

A ruha teszi...

Az ostrom alatt és utána jóideig rongyos és elnyűtt ruhákban járkáltunk. Sokan jelmezt viseltek: mindenféle kacatot magukra raktak, hogy minél szánandóbb benyomást keltsenek. Aztán lassacskán mindenki szerzett jó ruhát, de nem merte felvenni. Valaki kitalálta, hogy a jól öltözködő embert megszólják, vagy pláne ellenséggé nyílvánítják. Az óvatosabbak nem hordtak kalapot, csak micisapkát, nem merték kikefélni a cipőjüket, — ha ugyan nem bakancsot hordtak — és nyakkendőt elvből nem kötöttek. Ez volt az az időszak, amikor az operaházi előadásokon csak a karmester viselt nyakkendőt.

A nők az egyenjogúsítás alapján szintén igyekeztek slamposnak mutatkozni, de valljuk be, ők tértek először magukhoz és ráléptek az elegancia útjára. Ismét felrakták a rúzst, a körömlakkot, a körömcipőt és megindították az elegáns öltözködés divatját, amit csakhamar a férfiak is majmolni kezdtek. Valljuk be, ma már alig lehet Budapesten olyan férfit látni, aki „nem ad magára."

Tekintsük bevezetésnek ezt a pár sort és térjünk át kis történetünkre. Egyik nagy vállalatunknál feltűnt egy különben rendesen dolgozó tisztviselő valószínűtlenül elhanyagolt külsejével. A ruhája talán évek óta nem látott vasalót, a nadrágja alul rojtos volt és piszkos. Nyakkendőt elvből nem hordott és szürkésszínű inge varrónő és mosónő után kiáltott.

Kirívó eset volt az intézménynél és ezért az igazgató elhatározta, hogy átneveli. Magához hívatta, leültette, feketével, konyakkal kínálta, majd a következő kis beszédet intézte hozzá:

— Kedves kartársam, lehet hogy amibe most beavatkozok, magánügy és szorosan véve nem tartozik rám. Nem ismerem a családi körülményeit és nem is óhajtok fürkészni utána. De van egy nyomatékos kérésem magához. Ha ön netalán agglegény, azonnal nősüljön meg. Viszont ha már nős, nagyon kérem, mielőbb váljon el.

(sa)

Három művészvendégünk a marosvásárhelyi Állami Székely Színház tagjai közül

Sándor Károly rajzai

Borovszky Oszkár

B. Kőszegi Margit, érdemes művész

Andrási Márton, érdemes művész, állami-díjas

Mindenféle

A művészet felemeli az embert. De néha elromlik, mint a lift.

A fegyverkezési verseny közepette arra gondol az ember, hogy a békét kellene békés célokra felhasználni.

Az irodalomban újra és újra feltalálják a kereket, kőbaltát faragnak és felfedezik, hogy a levegő alkalmas lélegzés céljaira.

Az idő akkor is múlik, ha nem veszszük észre, mert mások, sajnos, észreveszik.

Mialatt az ENSz-ben a világűr békés felhasználásáról folyik a vita, elképzelhető, hogy távoli tejútrendszerekben milyen izgatottan várják az eredményt. Most dől el a sorsuk.

F. L.

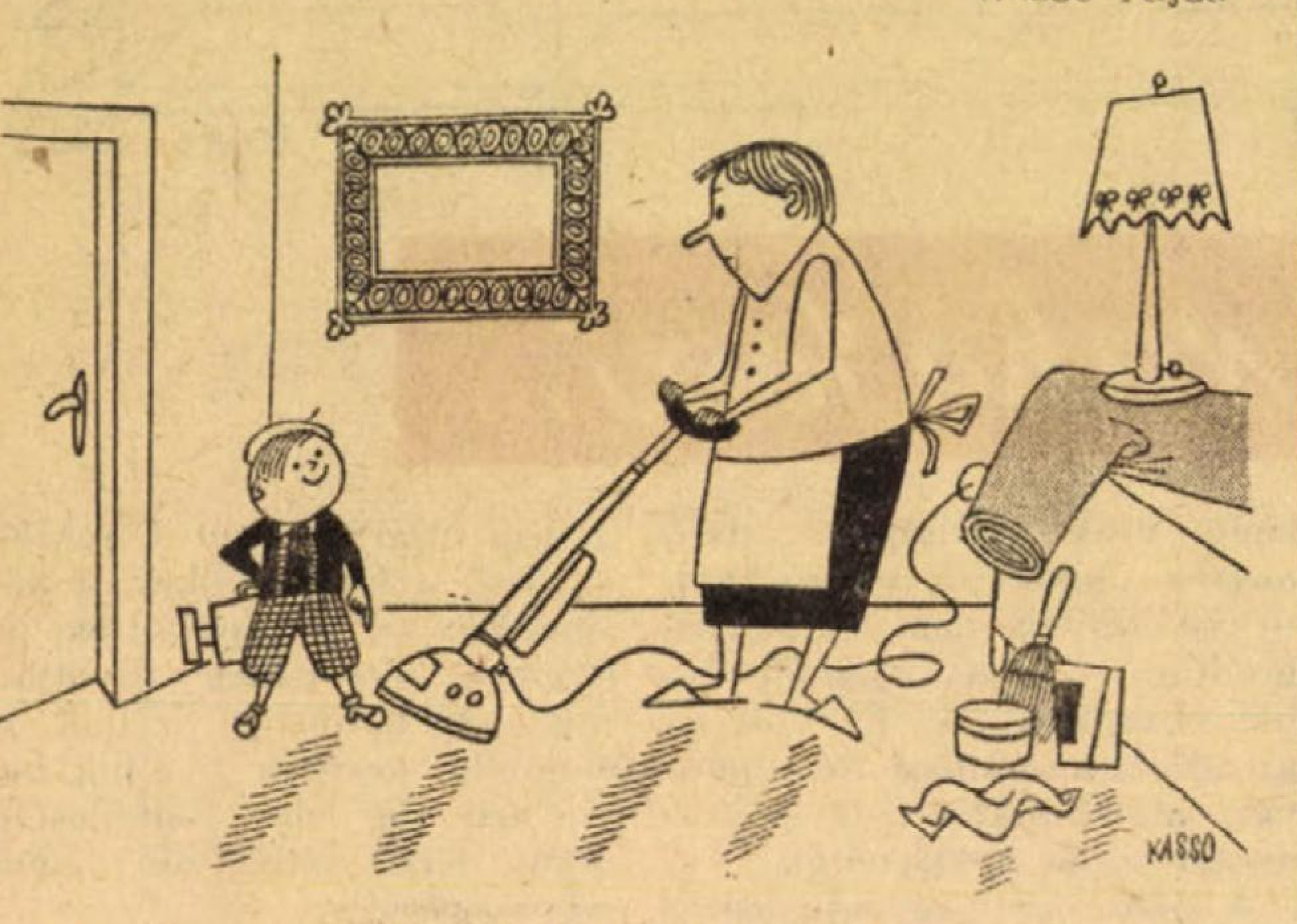
Majdnem tipikus

Kedélyesen megy az utcán Tar Benő.
Megállítja barátja, ki szembejő:
– Halló, komám, de régen nem láttalak.
Hogy vagy? Mint vagy? Mesélj már,
te báj-alak!
– Köszönöm a kérdésedet – szólt Benő –
Jól élek, pár ezer froncsi összejő.
Fixem ugyan nem sok, no de a titok
Abban áll, hogy m e l l é k e s e n fusizok!
– Hát a kedves feleséged, Olgica,
Ott van még a ktsz-ben?
– Ott biz a!
Ott is keres elég szépen, nem kétes,
De még többet hoz neki a m e l l é k e s.
Idehaza munka után nekiül,
S készül nylon kendő, táska, retikül...
– Hát a lányod?
– Az már asszony, férjezett.
Ki a férje, tudom, most azt kérdezed.
Remek parthie! Munkahelye a vasút.
„M e l l é k e s e n" hozza-viszi a batyut.
– Lányodnak is van állása?
– Van biz ám!
Ott kötöget, ott készül sál, kardigán,
Amit aztán m e l l é k e s e n kiárul,
Gondoskodván fényesen a fiárul.
– Unokád van?
– Kétesztendős. Szép gyerek!
Modellt ülni három festő kérte meg.
Ez a fixe. De, amilyen hamis már:
M e l l é k e s e n a filmgyárban statisztál!

K. Tóth Lenke

Praktikus gyerek

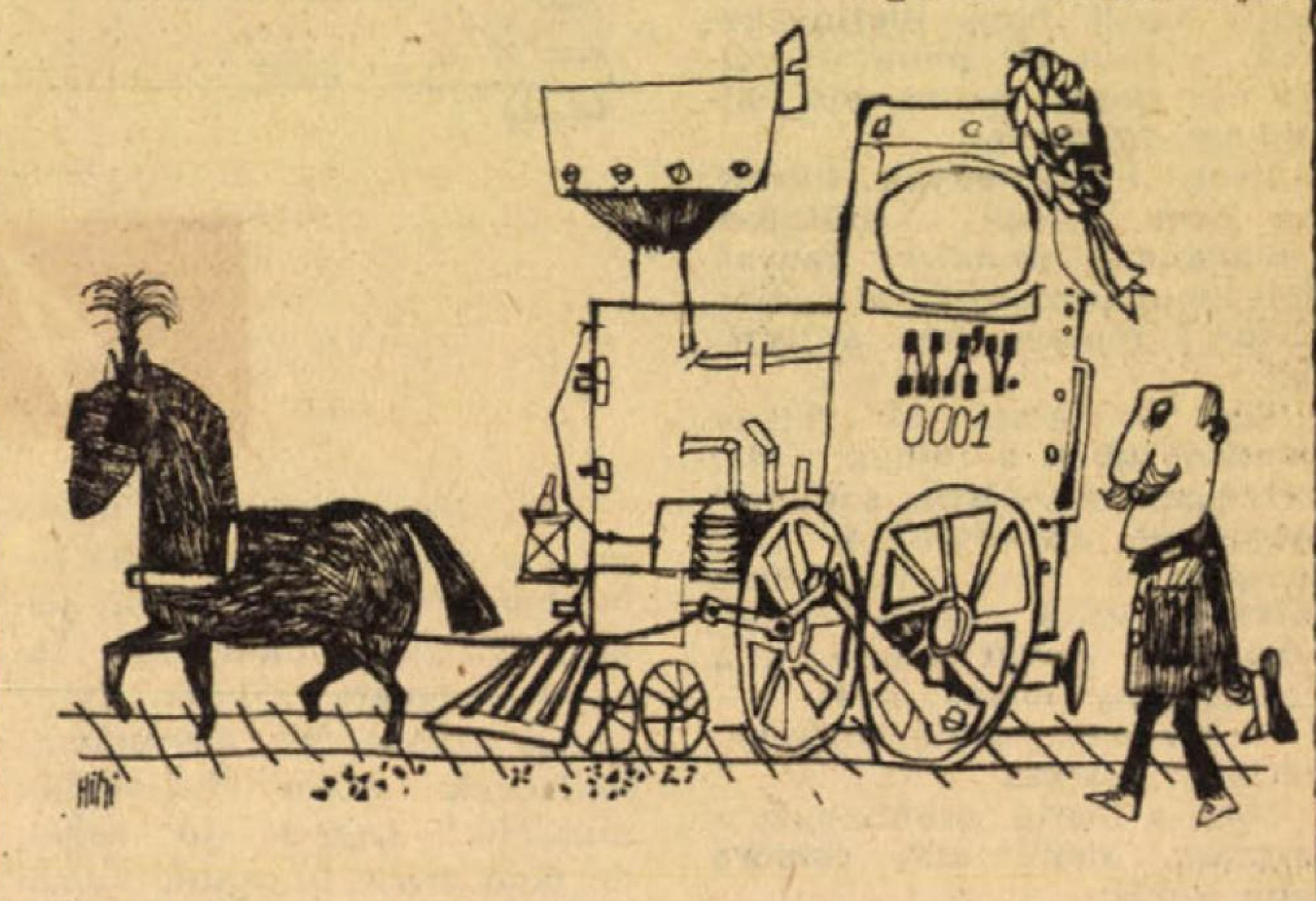
Kasso rajza

– Anyuka, egyúttal mindjárt kikefelhetnéd a cipőmet is...

Múzeumba kerülnek a régi mozdonyok

Hegedűs István rajza

Az utolsó út

Beszéljünk holdul

Híre jött, hogy amerikai polgárok tömegesen nyújtják be igényeiket a Hold kisebb-nagyobb területeire. Bár az Egyesült Államok kormánya ezeket a kívánságokat legnagyobb sajnálatára nem tudja teljesíteni, maga a tény elgondolkoztató, s időszerűvé tesz néhány nagyon fontos *nyelvtani* kérdést. Mielőtt tehát benépesítenők a Holdat, feltétlenül tisztázni kell e tekintetben egyet mást.

Glóbusunkon ugyebár azt kérdezik az illetőtől, aki mezőgazdasággal kíván foglalkozni: „Hány hold földre tart igényt?" Ám a szomszéd égitesten már korántsem fejezhetjük ki magunkat így. Éppen fordítva kell majd kérdezni, ekképpen: „Hány föld holdra tart igényt?"

Íme, nagy problémához érkeztünk: szavak tömege található nyelvünkben, amelyeket csak addig használhatunk, amíg a földön állva nézzük a Holdat, de abban a szent pillanatban, amint a Holdról a Földet szemléljük, akkor már nem alkalmazhatók. Maradjunk egyelőre az előbbi témánál, a megművelhető anyaföldnél, azaz anyaholdnál. Mindazok, akik majdan oda áttelepszenek, de nem kapnak bizonyos területet személyi tulajdonba, nyilván holdnélkülieknek neveztetnek. Reméljük azonban, hogy ezáltal mégsem válnak holdonfutókká, elvégre ott már igazán nem lesznek kizsákmányoló holdasurak.

Valószínűleg nemcsak földünk szülöttei élnek majd égi szomszédunkon, hanem holdszülöttek is. S nekik nem lehet földi fogalmakkal megmagyarázni bizonyos dolgokat. Holdi fogalmak kellenek tehát, nehogy azt higgyék derék holdijaink, hogy valami holdiakkal játszó égi tüneményről, holmi holdontúli dologról van szó, amikor földünk felől tapasztalnak egyet-mást.

Persze a holdlakóknak már könnyebb dolguk lesz az országépítésben, mint nekünk volt. Feltételezhetően a legnagyobb mértékben gépesítik a holdmunkákat. Építenek majd felhőkarcolókat, többemeletes házakat, de a családok számára holdszintes villák is készülhetnek. Nagy városokat látok lelki szemeimmel, amelyekben az utcákon nem nyüzsögnek járművek, a közlekedést részben helikopterek bonyolítják le, részben a holdalatti.

Nem, holmi sekélyes, holdhoztapadt képzeletű tervezőmérnöknek nem lesz keresnivalója ott, hiszen olyan városokat kell építeni, amelyek külsőleg lenyűgözőek, de ellenállnak a legerősebb holdrengésnek is.

Ám felbukkan bennem egy szokatlan kérdés: mi lesz, ha szép nyári éjszakákon, amikor sejtelmesen világít a Föld – igen, egy langyos földes estén – valamilyen kótyagos földkóros végigmegy a felhőkarcolók peremén? Vigyázni kell, le ne zuhanjon. S ha mégis lezuhan, mit tegyünk? Legyen neki könnyű a hold!

Ebből a rövid nyelvleckéből az a tanulság, kedves olvasó, hogy ne induljon el a Holdra, amíg lelkiismeretesen át nem tanulmányozza a Föld–Hold szótárt.

(g–t.)

Az író és a műfaj

Régen találkoztam már író barátommal, Barinkai Álmossal, sőt hírét sem hallottam. Még csak egy árva regény vagy egy fia dráma útján sem adott magáról életjelt. Nem tudtam, mi lehet vele. Elhatároztam tehát, hogy meglátogatom.

Nagy örömmel üdvözölt, amikor meglátott. Azonnal megkérdeztem tőle, hogy mit csinál, miért hallgat. Rázta a fejét.

— Dehogy hallgatok. Rengeteget dolgozom.

— Például min?

— Például most fejeztem be egy eposzomat.

— Eposzt?...

Álmos, mintha észre sem vette volna csodálkozásomat, nagy köteg papírt húzott elő, s közben így beszélt:

— Atomiász a címe a hőskölteménynek, s ebből is láthatod, hogy a témája a lehető legmaibb. Olyan, amelyet eddig még nem dolgoztak fel az irodalomban. Nincs mikrofizikai költészetünk, mert a költők csak olyan tárgyakban járatosak, mint a szerelem, a tavasz, a szomorúság, de a korszerű tudományt nem ismerik. A hézag pedig arra való, hogy pótolják. Ezért írtam meg ezt az eposzt, tizenkét énekben.

Olvasni kezdtem. Homéroszi légkör áradt ki már az első sorokból:

Zengjed el, ó Múzsám,
erejét ama csöppnyi atomnak,
Melynek magva hasad,
mikor éri a szörnyű neutron,
Tépi a láncait mind
az energiakvantum,
Reszket a lég, ha hevíti
a gamma-sugárzás...

Gyönyörű, hibátlan hexameterekben gördült az egész mű, amelynek során megismerkedtem a leleményes Einsteinnel, az elektronrázó Heisenberggel, a maghasító Fermivel, s más nukleáris hősökkel, akik félelmetes ciklotronjaikkal hatalmas csapásokat mértek az atomra, s ragadták el szörnyű viaskodásban titkait. A naiv eposzok hősi lendülete ragadott el, s éreztem, hogy az Atomiász hősei kiállják az összehasonlítást Achilleusszal, Odysseusszal, Hektorral, Aeneasszal és még másokkal. Mégis megvallom, a műfaj kissé zavarba hozott. De hát tudtam jól, hogy egy írónak csak azt szabad őszintén a szemébe vágni, hogy remekmű az, amit írt. Nekem különben tetszett az Atomiász, csak éppen a hexameterektől szoktam el egy kissé, bár olvasás közben azt a megdöbbentő felfedezést tettem, hogy ez a versmérték nem áll távol a szving-ütemtől.

— Szóval ezen dolgoztál? — kérdeztem.

— Ezen is! — büszkélkedett az író. — Nemrég fejeztem be egy szatírdrámát a naprendszer meghódításáról. A karnak nagyon fontos szerepe van benne, különben marslakókból áll a kar. Írtam aztán egy lovagregényt az interkontinentális lövedékekről. Izgalmas párbajok vannak benne. Engem egy csöppet sem zavar, hogy Cervantes kicsúfolta a lovagregényeket, én szeretem ezt a műfajt. Írtam aztán eklogákat a műanyagokról, szonettet a hangnál gyorsabb repülőgépekről, néhány latinnyelvű könyörgést magnetofonszalagra, laboratóriumi hősmondákat, legendákat, néhány helikopter-zsoltárt, izotóp-himnuszt és egy kibernetikai pásztorjátékot.

— És... — kérdeztem akadozva — meg is akarod jelentetni őket könyvalakban?

— Hát nem éppen könyvalakban — legyintett —, hanem tekercsekben. De később könyvről is szó lehet, amint megalakul a kódexmásoló ktsz.

— Rengeteget dolgoztál! — mondtam elismeréssel.

Mosolyogva tárta szét a két karját.

— Pedig még nem is tettem említést anakreoni dalaimról, amelyek az elektronikus számológép csodáit zengik.

— Láthatnám ezeket is?

Mosolygott.

— Ezeket nem írtam le, ezek a nép körében szájról szájra terjednek. Atommáglyák mellett igricek éneklik majd lantkísérettel.

— Dehát... — böktem ki végre — mi értelme van mindennek?

Álmos elnézően mosolygott.

— Tudtam, hogy szokatlannak fogod találni. Minden új meghökkentő. Arról van szó, hogy napjainkban minden régi műfajt felrúgnak, széttörnek, megújítanak. A regények hátulról kezdődnek, a költeményekben az értelem megvetett kutyává vált, a színdarabokban minden a feje tetején áll, s ugyanakkor miről szólnak ezek a művek? Régi dolgokról, szerelemről, féltékenységről, szegénységről, gazdagságról, jóságról, rosszaságról. Izgatott a feladat, hogy mi lenne, ha én megfordítanám a dolgot és régi formában újat mondanék. Tudatában vagyok a nehézségeknek, de nem riadok vissza semmitől sem. Az új és a régi előbb-utóbb győzedelmeskedik.

Ebben nem is kételkedtem. Barinkai Álmos kemény fából faragott, harcos, elszánt legény, aki meg is valósítja azt, amit egyszer a fejébe vett. Ebben a hitemben erősödtem meg, amikor már kint jártam az utcán, s jól hallottam, hogy Álmos egy vérpezsdítő csatamadrigált énekel a baktériumölő antibiotikumokról.

Feleki László

Együtt ül az atom-konklave Genfben

Erdei Sándor rajza

— Sajnos, még nincs eredmény!...

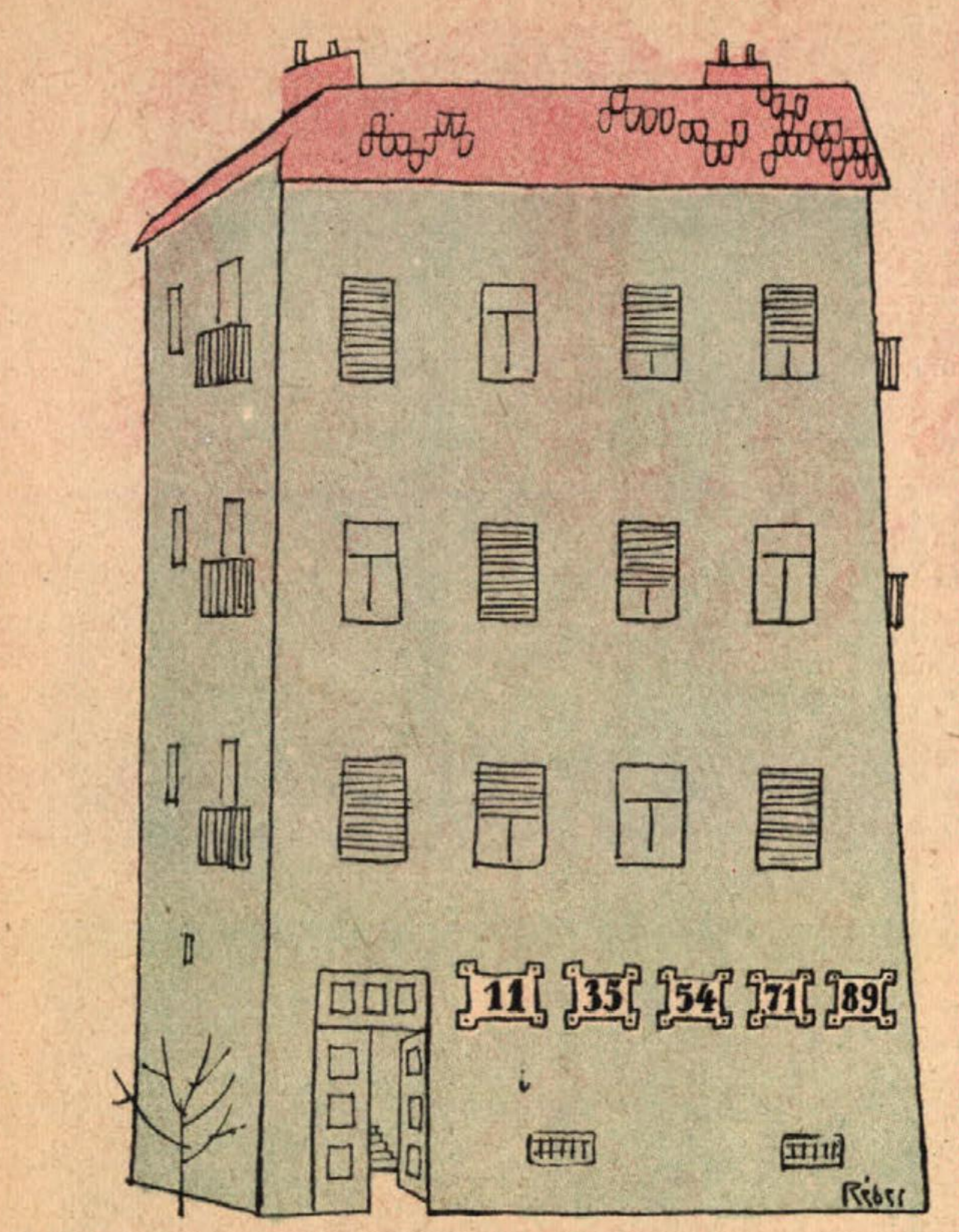
Művészeti aukciókat rendeznek

Kaján Tibor rajza

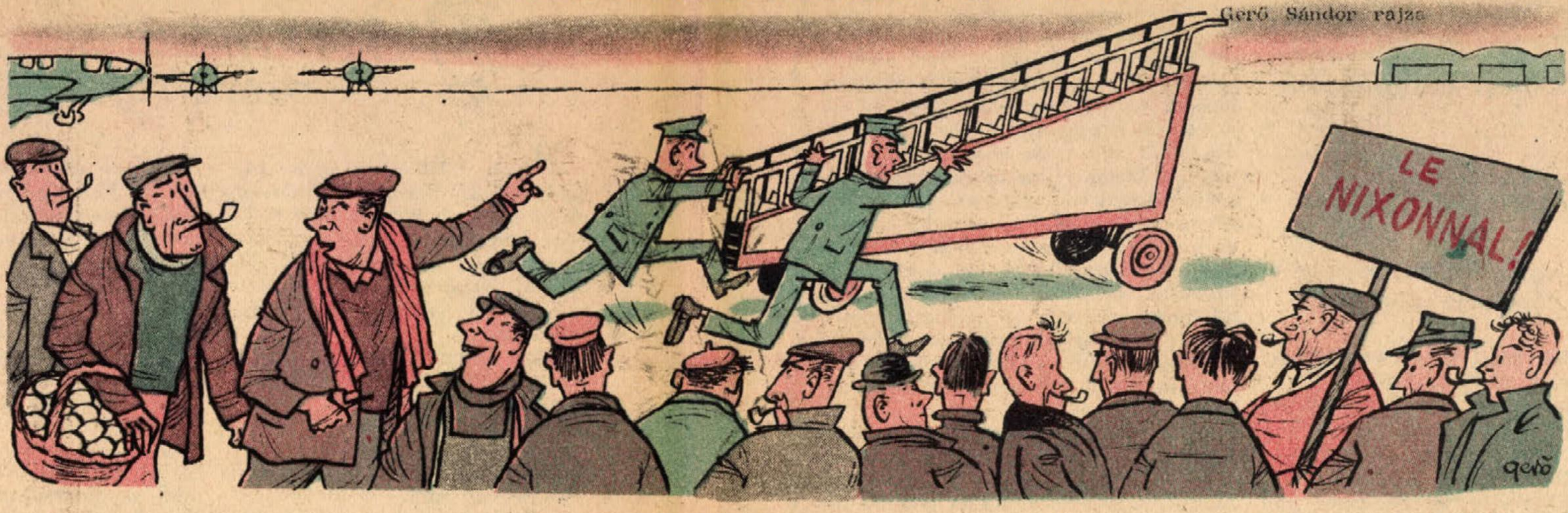
LOTTÓHÁZ

Réber László rajza

Nem ott szállt le Nixon Londonban, ahol várták

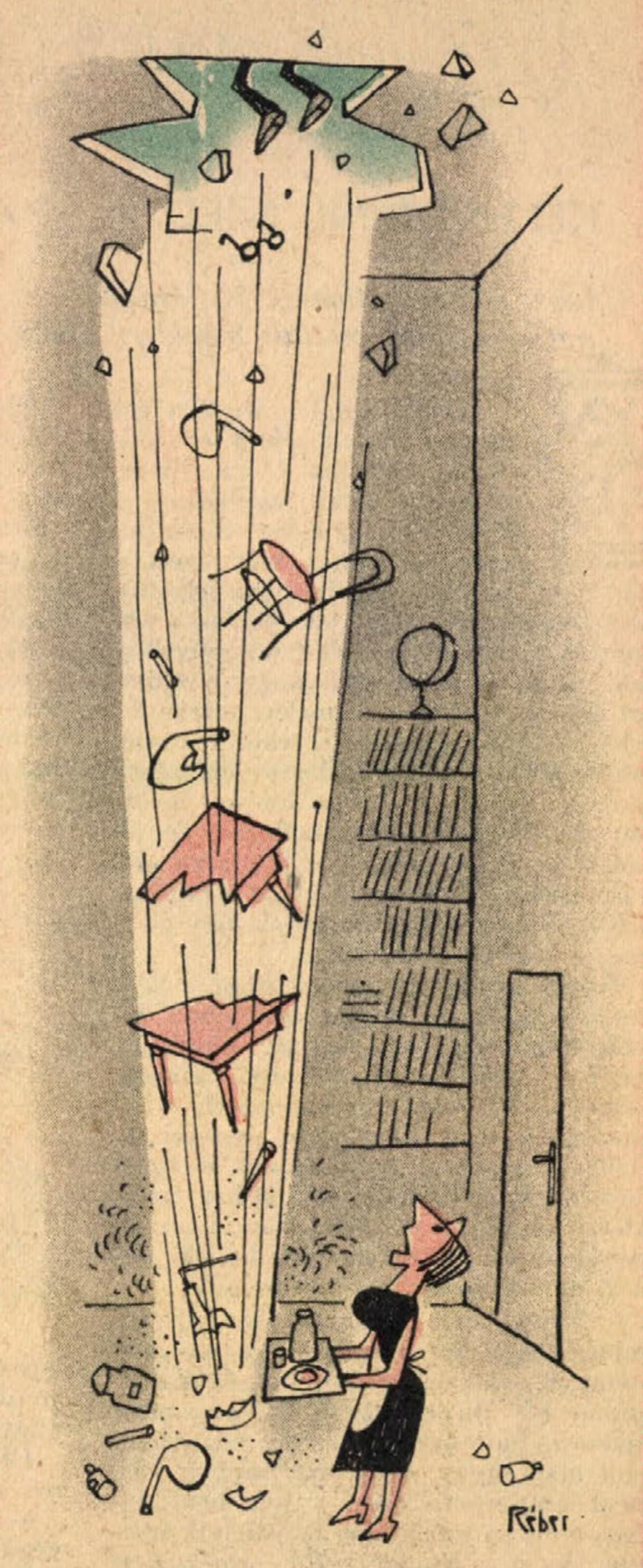
Gerő Sándor rajza

– Gyerünk, fiúk, hozzátok a záptojásokat . . .

Veszélyes kísérlet

Réber László rajza

– Professzor úr! Meghoztam a védőételt . . .

Számoljunk csak!

— Mit számolsz? — kérdeztem Bélától, aki magábaroskadtan, szakállasan, ajkát harapdálva ült egy számokkal telefirkált hosszú papírlap előtt. A papírlap lelógott az asztalról és cipőjével taposott rajta.

— Azt számolom — mondta Béla komoran, állát simogatva —, hogy mit tudtunk volna megtakarítani, ha a feleségem, na, mondjuk csak 1672 óta, minden hónapban félretesz kétszáz forintot . . . Nem többet, csak kettőszázat! . . .

— Nem értem! — csodálkoztam. — Mire jó ez?

— Ezt kérdezd meg a feleségemtől, aki kiszámította: ha a drága jó dédnagyapám 1863-ban lemond a csibukról és azóta nem dohányoztunk volna, már mint a dédnagyapám, nagyapám, apám és én, hanem a pénzt betettük volna a szekrénybe, a lepedők alá, akkor ő nem egy lyukas zsebű niemandhoz ment volna feleségül, mint amilyen én voltam, hanem egy nábobhoz. És tudod, mit mondott még? Azt is mondta, hogy a drága jó dédnagyapám megérte a pénzét . . .

— S erre te mit mondtál? — érdeklődtem részvevő hangon.

— Mire én papírt, ceruzát szedtem elő és együltömben kiszámítottam: ha az őseim 1600 óta nem nősültek volna meg, akkor menynyit rakhattunk volna félre ez alatt a néhány évszázad alatt . . .

— De hát akkor te sem élnél! Kihalt volna a családod!

Béla ügyet sem vetett a közbeszólásomra. Ködfoltos szemekkel a papírlapot bámulta.

— A feleségem azt is kiszámította — folytatta színtelen hangon —, hogy mit spórolhatott volna a családom, csak a kosztón, hallod, csak a koszton, ha 1600-ban kihalunk. Fantasztikus összegek jöttek ki, kérlek. Magam is csodálkoztam. Már bánom, hogy akkor nem haltunk ki. Istenem, ha az a summa most a zsebemben lenne . . . Itt la!

— Megőrültél? — mérgelődtem. — Nincs jobb dolgod?

— Te ehhez nem értesz! — legyintett Béla. — Nem vagy nős, de én az vagyok 1938 óta. Kérlek, én azt is kiszámítottam, ha időszámításunk óta, vagy mondjuk, csak azóta, mióta a vízi gótok elfoglalták Rómát, a feleségem félrerakja a prémiumokat, akkor már a vesztfáliai béke idején lett volna mit a tejbe aprítanunk. Most nem is beszélek arról, hogy mennyi pénzünk lenne ma! De hiába könyörögtem a feleségemnek, tegyük félre a prémesiket, nem fogadott szót . . . Nem, juszt is elherdálta a pénzt . . . Amikor ezt a szemébe vágtam, sértődötten felhúzta az orrát . . .

— Béluskám, hagyd abba! — könyörögtem.

— Én abba is hagytam, de a feleségem nem hagyta abba. Három nap alatt kiszámolta, mennyi pénzem lenne most, ha 672 óta félretettem volna a zsebpénzem felét. Átnéztem a számításait és kiderítettem: a feleségem rosszul számolt, nem vonta le a temetési költségeket. Mert, ha átlagban nyolcvan évig éltem volna, akkor is 16 egész háromnegyedszer haltam volna meg.

Felálltam. Nem bírtam tovább. A fejemben csörömpöltek a számok.

— Isten áldjon meg, szegény, szegény barátom! — suttogtam szomorúan, sajnálkozva és képzeletben megsimogattam a fejét.

Bélának a szeme sem rezdült. Feje behamuzott mellére esett és úgy morogta maga elé:

— Azt hiszem, mégis a feleségemnek lesz igaza. Ha a konstanzi zsinaton megfogadom, hogy nem iszom naponta egy duplát, csak egy szimplát, de bizonyisten, akkor most . . . Hajjaj . . . Hajjaj . . . Nem így állnék! — kacagott fel keserűen.

Elég volt, ott hagytam és menekültem.

— Halló! Hova szaladsz?! — kiáltott Béla, félig felemelkedve a székéről.

Úgy tettem, mintha nem hallottam volna.

— Még csak azt mondd meg — rikoltott utánam —, mióta nem vagyunk már egysejtűek?

Mikes György

Téli tárlat a milliomosok klubjában

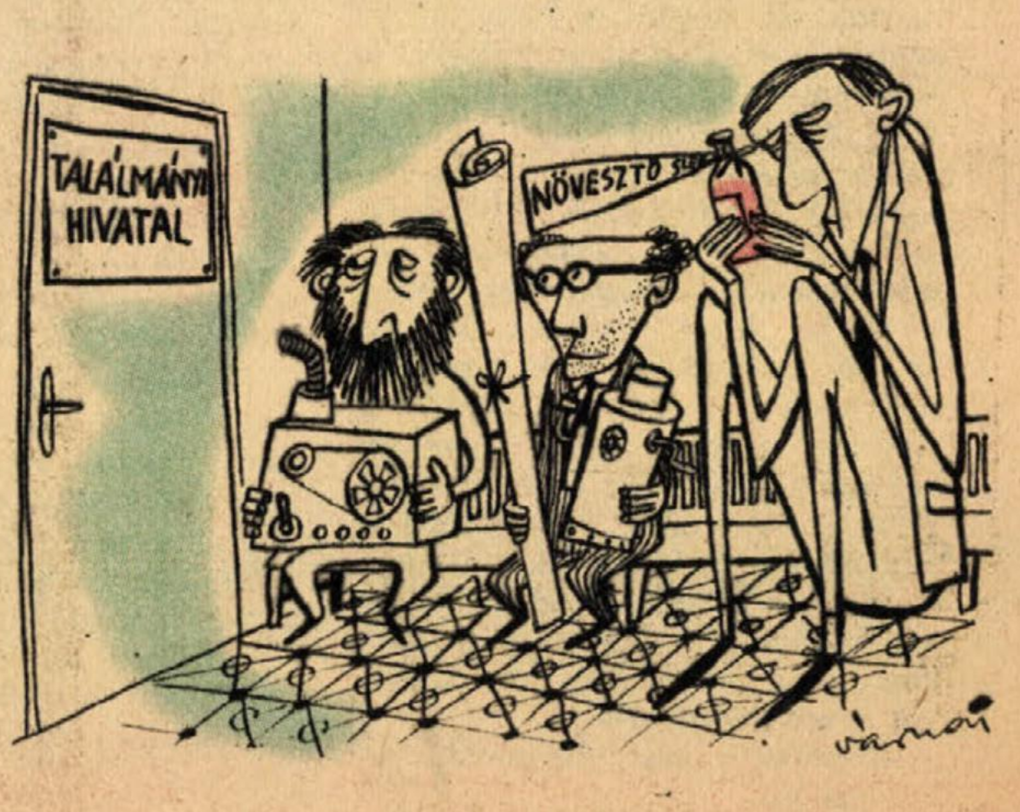
Toncz Tibor rajza

Türelmes várakozók . . .

Feltalálók és találmányok

Várnai György rajza

Tetemrehívás

Schwott Lajos rajza

– Már megint telefirkáltad a falat!

Helyettesítés

Gerő Sándor rajza

Pesti Dekameron

BOCCACCIO: „Szerkesztő úr, megbeszélésünk szerint mellékelten küldöm mai témákra átdolgozott történeteimet, melyeket egy hosszú értekezletre ítélt hallgatóság beszélt el a felszólalások alatt egymásnak."

KELEMENNÉ MEG A SPANYOL HIDALGÓ

(Mócz Albert elhiteti Kelemennével, hogy egy filmszínész szerelmes belé, annak képében pedig maga látogatja meg őt.)

Élt egy dunántúli városban valamely romlott életű és link ember, bizonyos Mócz Albert nevezetű, kinek szélhámoskodásait már az egész város beszélte, s midőn már égett a föld a talpa alatt, nagyhirtelen felköltözött Budapestre, hogy ott folytassa azt, amit előző lakhelyén már nem művelhetett. És új munkahelyén nagy buzgóságot színlelve eljárt a termelési értekezletekre és minden módon igyekezett magát erkölcsös és meggyőződéses embernek mutatni. Ezzel a mesterkedéssel pedig annyira megtévesztette kollégáit és főnökeit is, hogy nem sok idő múlva már a legmegbecsültebb ember volt a munkahelyén, kihez sokan fordultak ügyes-bajos és bizalmas dolgokkal.

Történt pedig egy napon, hogy e képmutató fráter a vállalat büféjében beszélgetésbe elegyedett egy szerfölött együgyű és beképzelt természetű fiatalasszonnyal, bizonyos Kelemennével, ki elpanaszolta neki, hogy férje gyakori távolléte miatt gyakran unatkozik és egyedüllétre van kárhoztatva. Mikor pedig Albert megkérdezte tőle, hogy nem legyeskednek-e körülötte mindenféle férfiak, az asszony fölényesen mondá:

— Vajon egy pillanatig is kétséges volna, hogy egy ilyen szép és elragadó asszonyt, mint én, ne ostromolnának akár százan is? Bizony tíz is jutna minden ujjamra, ha akarnám, de az én szépségem nem olyan, hogy azt minden jöttment elnyerheti. Mert vajon nem vagyok-e olyan szép, mint akármelyik filmsztár, kiért a legnépszerűbb színészek is versenghetnének? — És annyit összekarattyolt még a szépségéről, hogy hallgatni is rossz volt. Ám Albert nyomban észrevette, hogy az asszonynak hiúságában megbillent elméjét igen alkalmasan lehetne a maga mulatságára billenteni.

Úgy intézte annakokáért, hogy néhány nap múlva — mintha csak véletlenül találkoztak volna —, együtt léptek ki a hivatal kapuján. Akkor pedig zavart mosollyal üdvözölte Lili asszonyt — így hívták Kelemennét —, hogy annak feltűnt Albert viselkedése, s megkérdezte tőle e különös magatartás okát. A minden hájjal megkent fickó pedig erre így válaszolt:

— Bár ne is találkoztunk volna össze, mivelhogy ismerheti puritán gondolkodásomat és szigorú erkölcsi felfogásomat. Ezért hát szándékosan kerültem Önt és nem is akartam elmondani, hogy mindarról, amit nemrégen a szépségéről említett, bizony már másnap bizonyságot is nyertem.

Beképzelt asszonyság ennek hallatára igen izgatott lett, s mind türelmetlenebbül kérlelte a férfit, mondja el, hogy mi az, amit titkolni kívánt előtte? A férfi pedig látszólag nagy lelkiismeret-furdalással küzdve, végül is így szólt:

— Tudja meg hát, Lilike, hogy nekem igen közeli jó cimborám ama jeles és körülrajongott színész, kinek fényképeit a legszívesebben gyűjtik a lányok — itt pedig megnevezte a legnépszerűbb és legjobb megjelenésű férfi-színészt —, ki a napokban felhívott telefonon, hogy felette fontos ügyben akarna beszélni velem. Miután pedig nála vacsoráztam, elmondotta nagy bizalmasan, hogy valahol látta magát és hogy tüstént annyira megtetszett neki, hogy azóta se éjjele, se nappala és hiába veszik körül őt a

legszebb film-sztárok, csak magára tud gondolni, hogy szinte belebetegedett a vágyakozásba.

Oktondi asszonyság pedig így felelt erre:

— Be jó, hogy mégis találkoztunk és végül is szóra tudtam bírni, kedves Albertom. Ügye jól mondtam magának, hogy az én szépségem felér a filmsztárok szépségével, és hogy nem hiába vártam a megfelelő férfira. Mert bizony eme színészt, ki méltó hozzám, örömmel megismerném és szívesen látnám vendégül, akár ma este is, mivelhogy egyedül vagyok és egyedül leszek egészen a hónap végéig.

Agyafúrt Albert erre ismét úgy tett, mintha erősen vívódna, majd így szólt:

— Hallja meg hát, hogy mit üzent az én barátom: mert azt üzente, hogy ha Lilike meghívná őt magához, akkor már az este boldogan meglátogatná, hanem mivel hogy kevés ideje van, át sem öltözne, hanem úgy, amint a színpadról lelépett, taxiba ülne, s egyenesen a lakására vitetné magát.

Lilike asszony, ki ettől még izgalmasabbnak találta a kalandot, égre-földre kérte a férfit, hogy adja át meghívását az estére, majd gyorsan elsietett a fodrászhoz.

Albertunk pedig mindjárt egy jelmezkölcsönzőbe ment, hol kölcsönzött egy spanyol lovagi jelmezt, a hozzávaló kecskeszakállal és parókával, majd lakásán, a magával hozott kacatokkal lovaggá változtatta magát. És miután megvárta az estét, taxit rendelve a lakása elé — mintha jelmezes mulatságra menne —, magát Kelemenné lakásához vitette, hol az asszony igéző pongyolában és illatosan fogadta és azt sem tudta, hogyan köszöntse őt elfogódottságában. A férfi pedig, mint egy rossz ripacs és azért is hogy a hangja el ne árulja, némajátékkal közeledett felé, szívéhez szorított kézzel és mindenféle hajlongásokkal, majd térdre hullott előtte és mindjárt a második felvonáshoz fogott, hol szerepét oly kiválóan alakította, hogy az asszony többször is függöny elé szólította őt. Befejezésül pedig suttogó gyöngédséggel megbeszélte vele a következő találkát, majd taxit rendelve, amint érkezett, visszatért lakására.

Ilyenmódon a ravasz kolléga gyakorta feljárt Kelemennéhez a spanyol lovag képében és ki tudja meddig játszhatta volna nála a főszerepet, ha az asszony hiú és dicsekvő természetű lévén nem fecsegte volna el egynémely bizalmas hivatali barátnőjének, kicsoda jár hozzá a késői esti órákban. Azok pedig irigykedve mondták: hisszük, ha látjuk! És az egyik barátnőnek eszébe jutott valami és így szólt: — Mit szólnátok hozzá, ha jegyet váltanánk a színházba és Lili is velünk jönne és megláthatnánk, hogy előadás után csakugyan találkozik-e vele?

Kelemenné szívesen beleegyezett e programba és öröme a színházban csak fokozódott, midőn meglátta, hogy a műsoron mai időben játszódó darab megy és nem jelmezben játszik szerelmese és azt gondolta magában: — Ő igen szép és kedves szakállasan is, de mégis jó lesz egyszer már eredeti képében is megölelni őt. — És alig várva az előadás végét, így szólt barátnőihez:

— Ha akarjátok látni őt, mint jön hozzám, üljünk gyorsan taxiba és előzzük meg a lakásom előtt. Ott akár be is mutatlak néki mindannyiatokat.

Albert ezenközben — mit sem tudva a történtekről — nagy kényelmesen magára öltötte otthon a lovagi jelmezt és felragasztva szakállát, barátnője háza elé hajtatott. A várakozók pedig megpillantván a kiszálló lovagot, így szóltak Lilihez:

— Csak nem e spanyol hidalgó az, ki az imént egyszerű polgári ruhában játszott? Rántsd le, kérlek, a szakállát, mert nem hisszük el, hogy a te lovagod csakugyan ama nagy színész!

A lovag azonban, hogy észrevette a várakozókat, s meghallotta a barátnők kívánságát, gyors futásnak eredt és hanyatt-homlok befordulva a sarkon, magát nagysereg ember között találta, kik valamennyien egy mozielőadásról jöttek kifelé és érdeklődve nézegették őt különös ruházata miatt. Ezért, hogy elkerülje az újabb leleplezést, ravaszul a városba érkezett cirkusz reklám-emberének adta ki magát, s lelkes szavakkal hirdette a cirkusz műsorszámait, felsorolva mindazon állatokat, melyek nagyhirtelen az eszébe jutottak. Ilyen módon szabadulva a helyzetből keservesen hazavergődött.

Másnapra azonban már visszanyerte fölényét és a büfében, magyarázkodás helyett, oly kihívó térdhajlítással üdvözölte a megcsúfolt Kelemennét, hogy az kérdés nélkül is mindent megértett. De később sima modorával és utálatos bókjaival annyira megbékítette Lilikét, hogy az lovagi jelmez nélkül is elfogadta lovagi szolgálatait.

Somogyi Pál

Kismama

Mostanában mind gyakrabban találkozom új fogalmakkal. Villamoson, buszon például mind többet hallom, amint helyet csinálnak, mert jön egy kismama, aki igen csinos, fiatal nő, csak épp egy csipettel komplettebb. Mikor először hallottam ezt a kifejezést, azt hittem, hogy kismama az, aki két aprósággal elöl száll fel a buszon. De nem. Koraérett gyerek vagyok és hogy legutóbb szemtől szembe kerültem egy kismamával, megértettem, hogy kismama alatt olyan fiatalasszony értendő, akit kedves hír leng körül. A gólyahír.

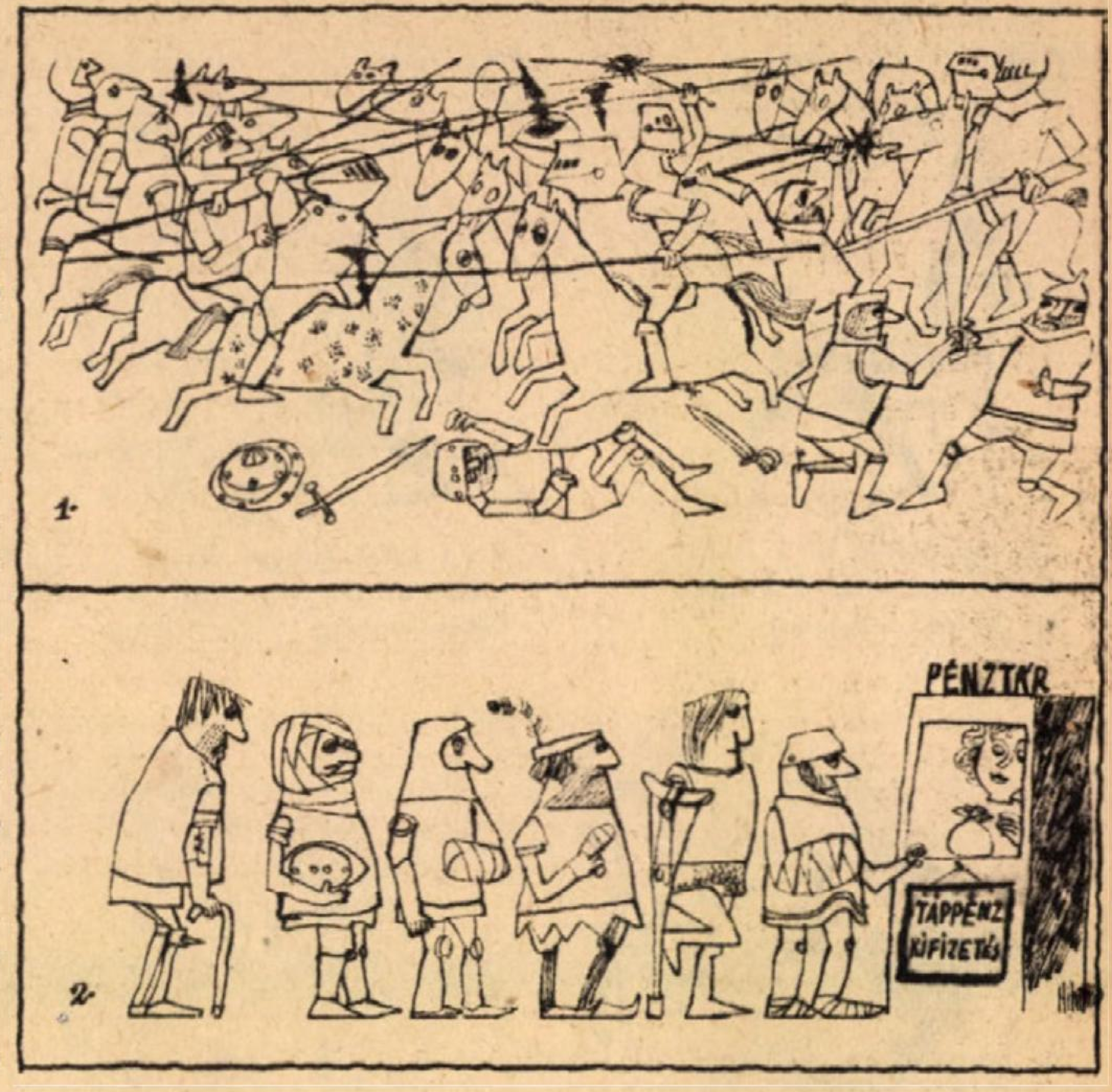
Javaslom, hogy azonnali hatállyal vezessük be a kispapa intézményét is! És nehogy az akadémiai elemző szótár bíbelődjék az új fogalommal, már most kijelentem, hogy a kispapa nem a kismama párja. Nem kérem. Az más! Nekem is mondták huszonöt évvel ezelőtt, hogy kisapám, ne fordulj meg más nők után az utcán! A kisapaságból már kinőttem, de még nem vagyok nagypapa. Egyszóval én vagyok a Hidegkúti. Az első csapatban már nem játszom, de még ott ülök a kispadon és pár év múlva elmegyek trénernek.

Tehát tetszik érteni miért alkotok új szóképet. Hogy bátorítást, önbizalmat adjak egy kétkedő korosztálynak. Ha sok lesz a bátor kispapa, akkor a kismama szó is végleg polgárjogot kap a magyar nyelvben. Mert esetleg sokkal többen lesznek, mint ma.

Bondy Endre

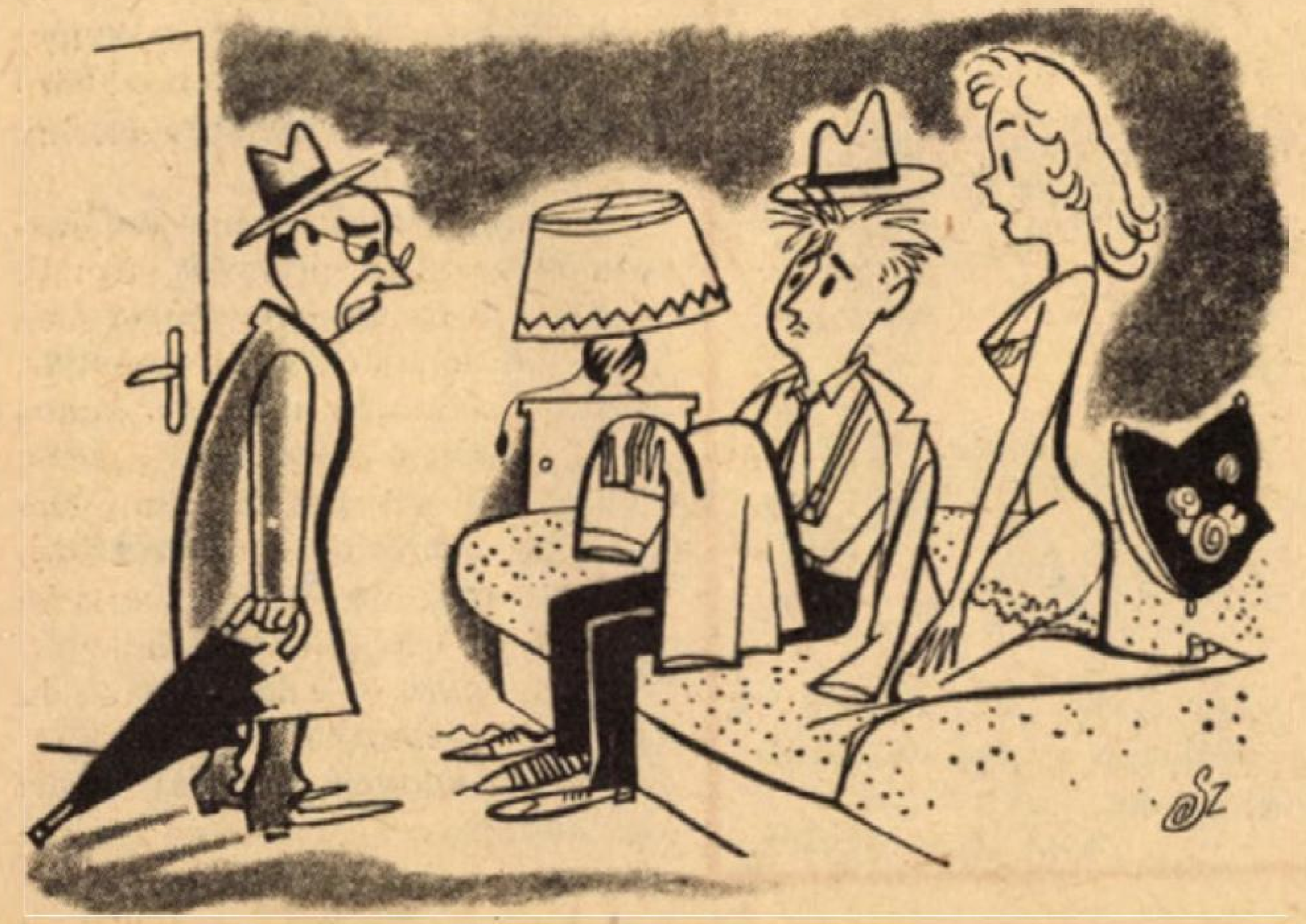
Készül a film

Hegedüs István rajza

Házhoz jönnek a javítanivaló ruhákért

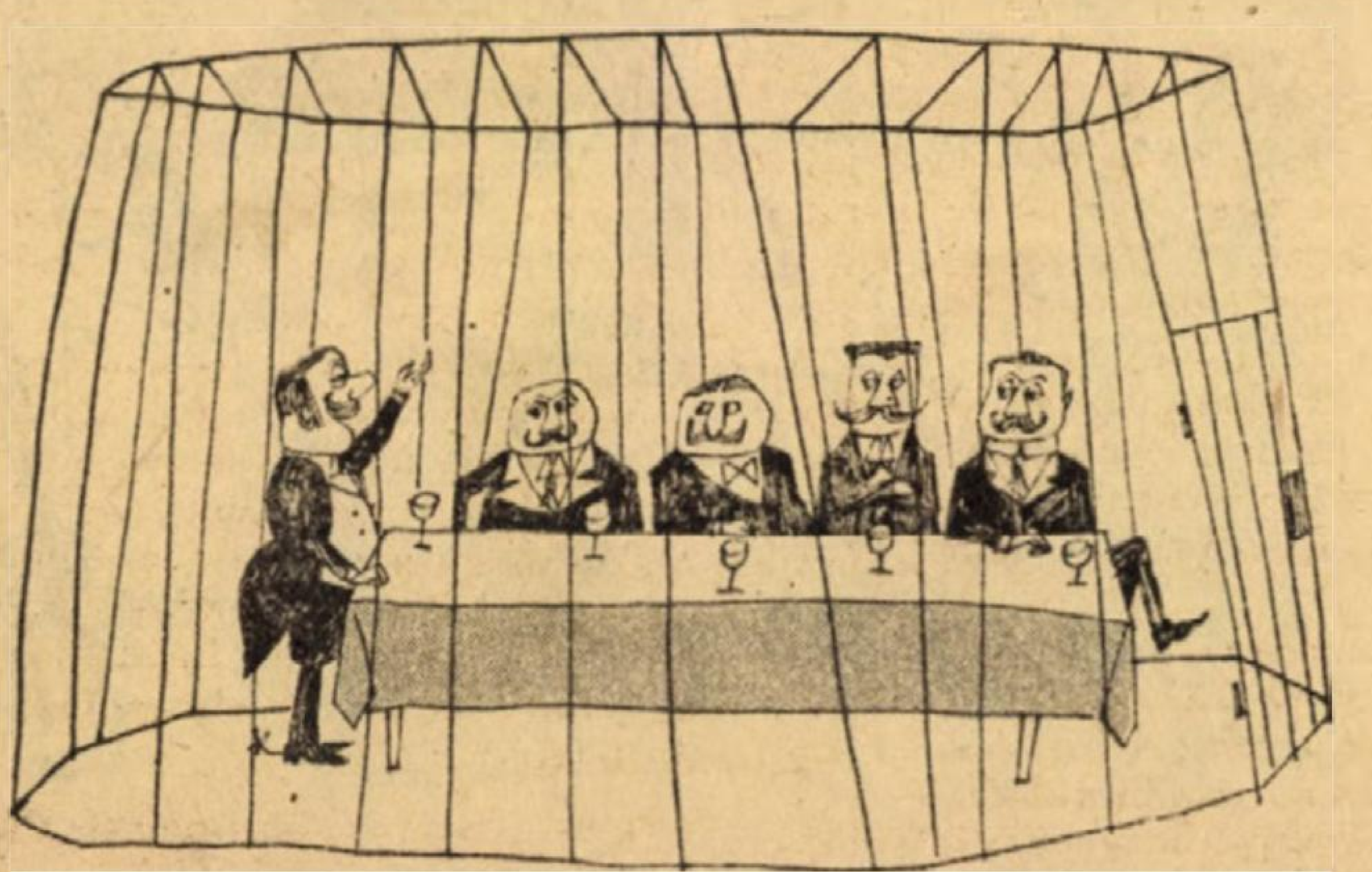
Szűr-Szabó József rajza

– Te csacsi, csak a kombinémat jött megigazítani! . . .

Cirkuszigazgatók kongresszusa

Kaján Tibor rajza

Véleményt kérnek Kovácsról

OSZTÁLYVEZETŐ: Foglaljon helyet, kedves Remetei kartárs . . . Azért hívattam, hogy megkérdezzem, maga szerint milyen ember az a Kovács?

REMETEI: (Na tessék! . . . A Kelementől nem kérdezhetted volna meg, te . . . te . . .) Hááát a Kovács . . . A Kovács kartárs . . . Nehéz dolog így kérem kapásból véleményt mondani . . . *(Honnan az ördögből tudjam, hogy mi a véleményem, amikor nem tudom, hogy mi a te véleményed. Csak nem képzeled öregem, hogy majd elvágom magamat nálad emiatt a Kovács miatt!)* Mindenek előtt . . . A Kovács az egy olyan ember . . . egy olyan . . . Másfelől viszont azt is lehetne mondani, hogy egy ilyen, na, hogy is mondjam csak . . .

OSZTÁLYVEZETŐ: Mondja csak Remetei kartárs, nem szokott a Kovács kartárs néha elkésni?

REMETEI: (Na végre, édes fiam, csakhogy kijöttél a farbával! Ezt hamarabb is kinyöghetted volna.) Azt tetszett kérdezni, hogy szokott-e néha késni? Nevetnem kell! Ez kérem fél kilenckor sétál be és háromkor már veszi a cókmókját. Ez a Kovács azt hiszi, hogy a hivatal egy átjáróház. Meg is szoktam kérdezni tőle, metsző, gúnyos hangon: Mondja csak Kovács kartárs, maga azt hiszi, hogy a hivatal egy átjáróház? Mert én megmondom. Ami a szívemen, az a számon . . .

OSZTÁLYVEZETŐ: Na ez érdekes! Ezt nem tudtam. Nekem csak azt mondták a Kovácsról, hogy ügyes ember. Tudtommal ő csinálta meg azt a bonyolult keretitel átutalást a Csempeművekkel . . .

REMETEI: (Árulás! Hát eljárás ez? Volt képed beugratni a szegény dolgozót?) Ja, az igaz, osztályvezető kartárs. Nagyon ügyes ember. Elkésik ugyan olykor-olykor, de nagyon olykor-olykor. De nem ez a jellemző rá. Az a jellemző rá, ahogy azt a keretitel átutalást megcsinálta! Meg is mondtam neki, mert ami a szívemen, az a számon: Kovács kartárs, engedd meg, hogy megrázzam a jobbodat!...

OSZTÁLYVEZETŐ: Köszönöm a felvilágosításokat, Remetei kartárs . . . A viszontlátásra!

REMETEI: (Hű az anyád, sikerült megúsznom a dolgot. Csak legalább azt tudnám, hogy ki az ördög lehet az a Kovács?!

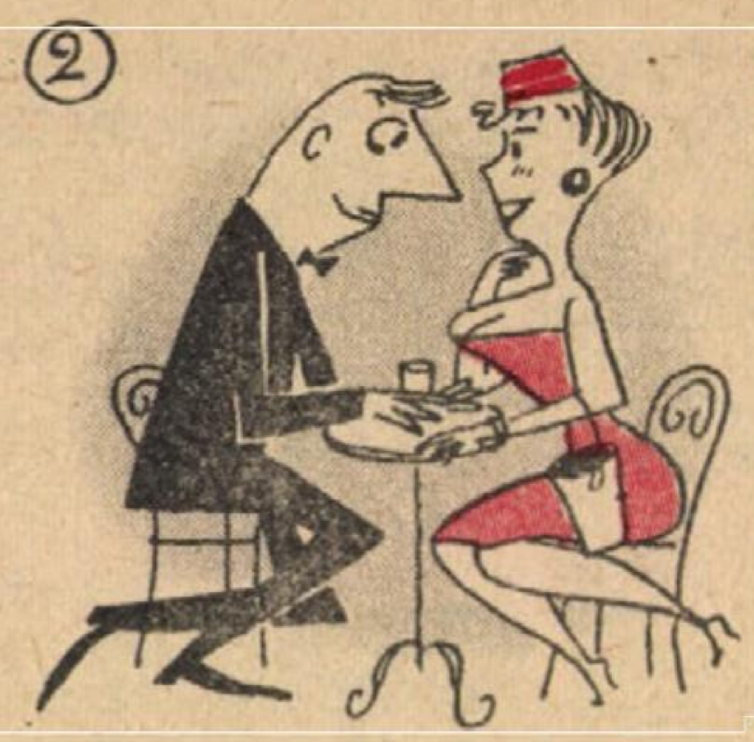
Csató János

TÖRZSASZTAL

Dráma a presszóban 9 képben

Itt láthatják Dali Lalit,
Eszpresszó az ő világa.
Itt aratja sikereit.

Ez a cica Gagyi Vica.
Lali vadul megígézi,
Szíve dobog össze-vissza.

Kacér Prütyi libben másnap
Lali mellé. „Szerelmemet
Neked adom, senki másnak."

Következik Linka Sziszi.
„Mámorító" — súgja máris.
Lali fogja, hazaviszi.

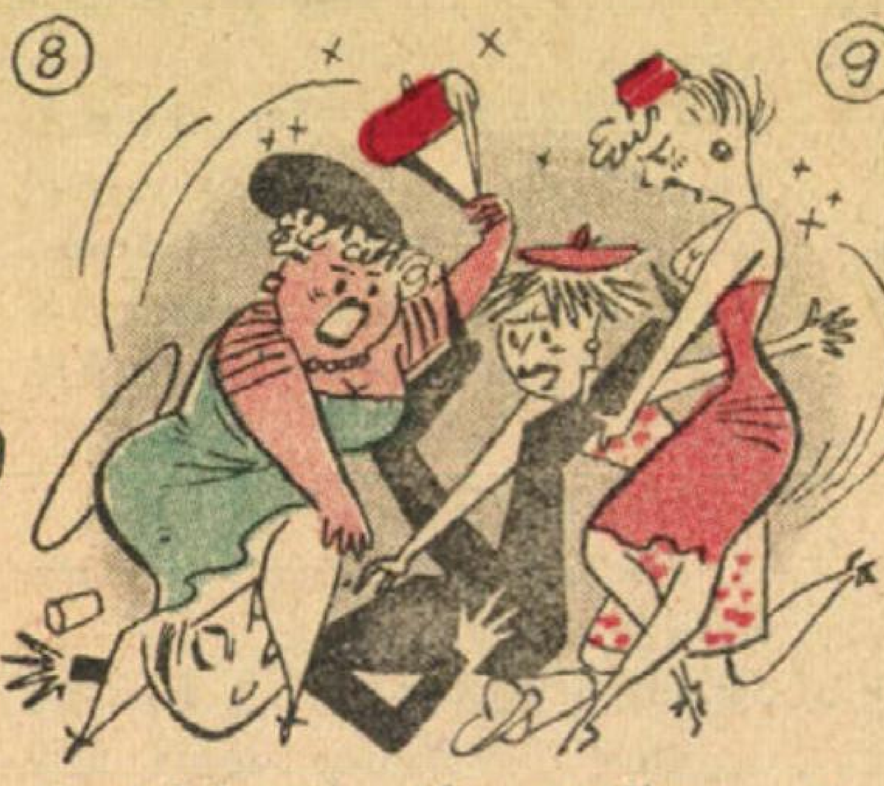
Bontakozni kezd a dráma.
Egy szép napon a presszóban
Ismét feltűnt Vica bája.

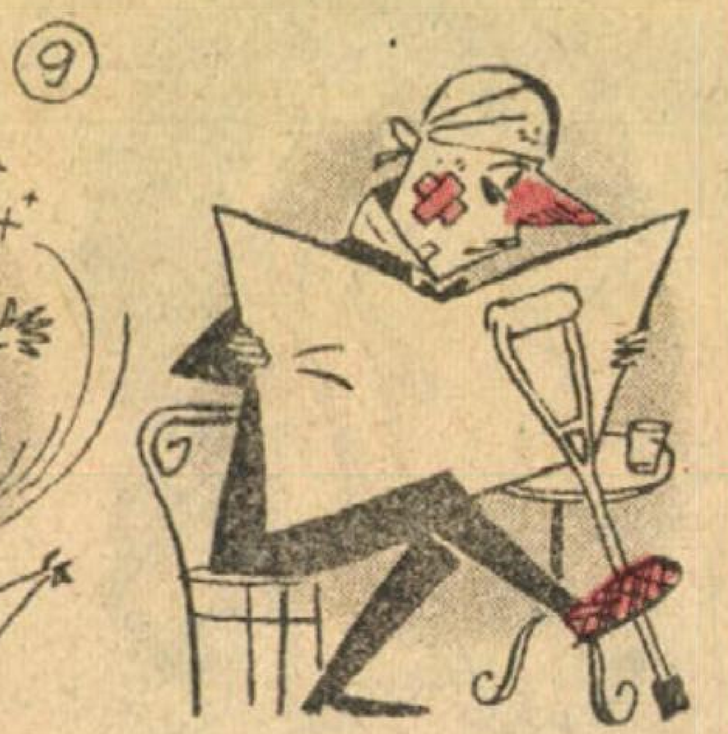
Ni már Prütyi is ott ül az
Asztal mellett. Ajtót lesnek,
Mikor tűnik fel ott a gaz.

És a tabló kerekedik.
Hárman vannak, mikor Lali
Az ajtóban megjelenik.

Asztal borul, pofon csattog.
Lali, Lali, mért jöttél be!
Nem marad ma egy ép tagod.

De van, kinek semmi sem árt,
Ezt példázza végső rajzunk:
Jöhetnek az újabb cicák.

Osváth—Toncz

ezt olvastuk

Az *Esti Hírlap* november 27-i számának utolsó oldalán érdekes és tanulságos cikket olvastunk: *„Nem kell agyonöltöztetni a gyermekeket"* címmel. E cikkből idézzük a következő mondatot:

„Ha a családban náthás, köhögő, lázas felnőtt vagy gyermek van, a lehetőség szerint el kell különíteni tőlük, főképpen a fiatal csecsemőket."

Az ember mindig tanul valami újat. Mert ha vannak fiatal csecsemők, akkor vannak öreg csecsemők is, akik már megitták anyatejük javát. Ezekre az éltes csecsemőkre már nem is kell túlságosan vigyázni, legföljebb a köszvényüket nem szabad elhanyagolni. Nagyobb baj az az áthidalhatatlan ellentét, amely a nemzedékek között dúl. Nem egyszer tapasztalható, hogy az öreg csecsemők nem értik meg, sőt, elítélik a fiatal csecsemőket. Hányszor hallottuk már korosabb csecsemők szájában:

– A mi időnkben ez nem volt! Amikor én fiatal csecsemő voltam . . .

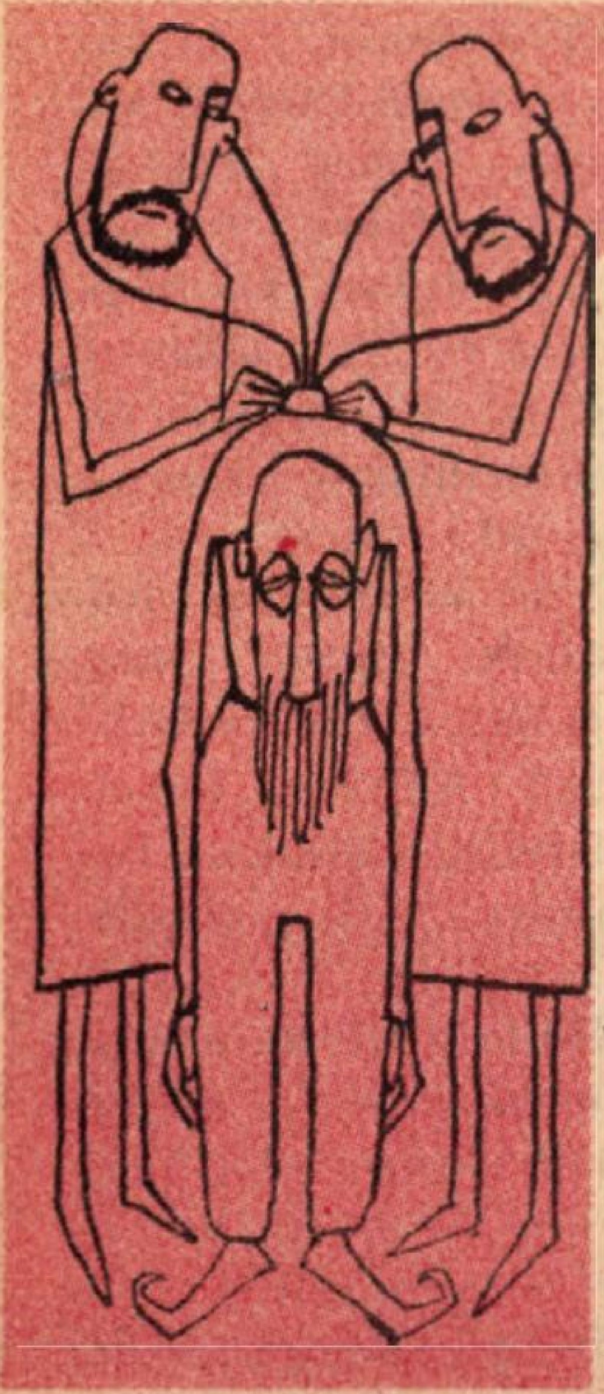
*

A *Falusi Vasárnap* november 23-i száma választási beszámolójában fényképet közöl ezzel az aláírással:

„Vedres Márk Kossuth-díjas festőművész és felesége".

Az aláírás enyhén szólva téves. Köztudomású ugyanis, hogy a kitűnő művész nem festő, hanem szobrász. Lett volna idő ezt megtanulni, hiszen az ismertnevű szobrászművész már 86 éves.

Nem csodálkoznánk, ha Vedres Márk a képaláírás láttán így sóhajtott volna fel: Szobrász vagyok, de fáj minden tagom.

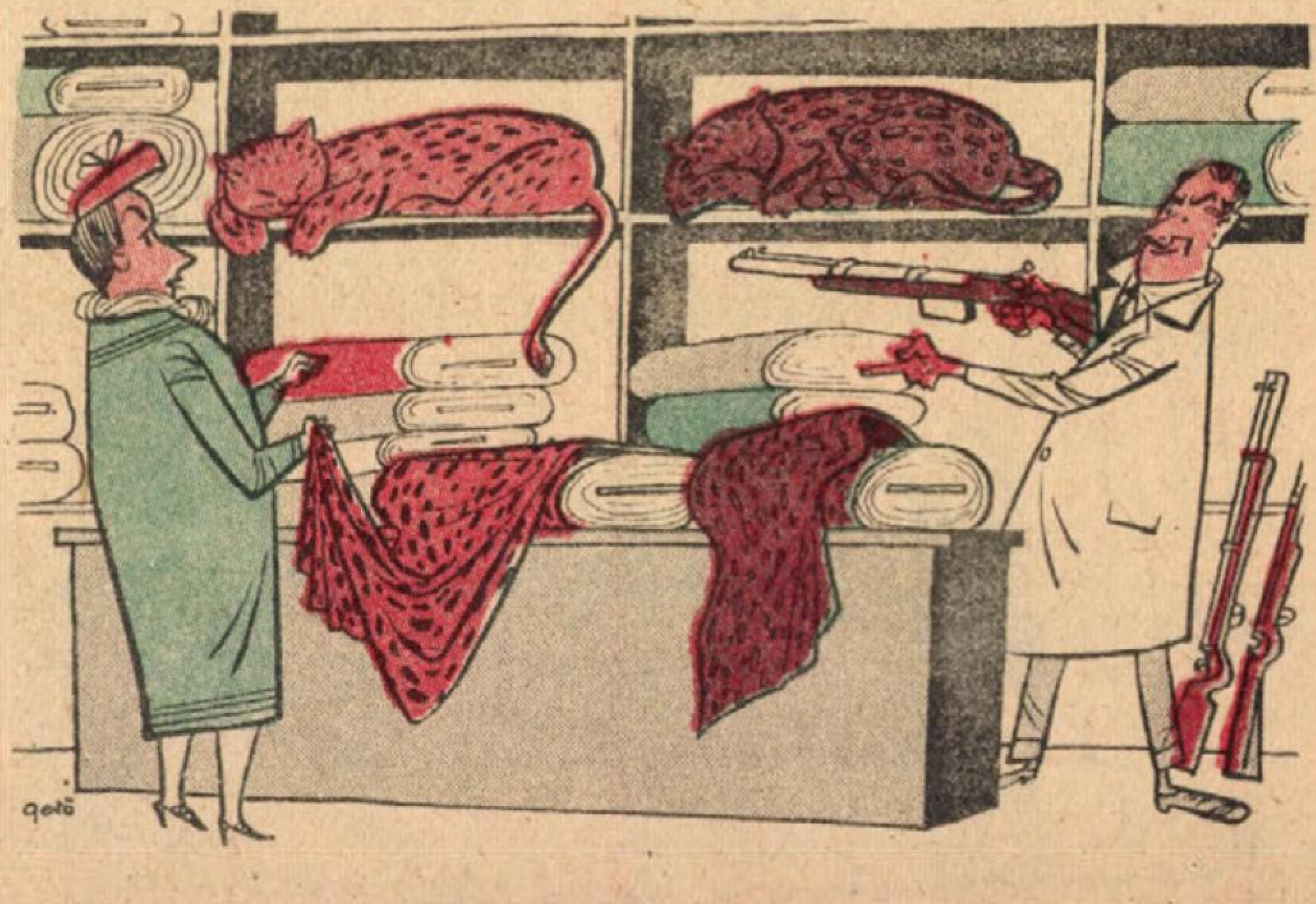
Hány éves Seved Ali Salehi?

A nők tagadnak a korukból, a férfiak öregítik magukat. Így például a perzsa Seved Ali Salehi, aki Kolusch faluban él, 195 évesnek mondja magát. Ezek szerint ő lenne a világ legöregebb embere. Az iráni egészségügyi minisztérium külön brigádja vizsgálta meg a bácsit és úgy találta, hogy a 195 esztendő túlzás. Az illető már kétségtelenül elmúlt 165 éves, de 188-nál semmiesetre sem lehet több, tehát mindenképpen jóval fiatalabb, mint amennyinek mondja magát.

Nincs ebben semmi. Hány fiatal fiú idősebbnek füllenti magát, csakhogy komolyabban vegyék.

Divat a leopárdszövet

Gerő Sándor rajza

– Melyikből tetszik?

modern butor

Lakberendező barátom — a modern művészet egyik úttörője — felkeresett valamilyen ügyben a lakásomon. Amikor elintéztük dolgainkat, körülnézett otthonomban és összecsapta kezét.

— Hogyan lakhatsz ilyen elavult bútorok között? Fotelek, rekamié, csillár . . . brr! — és összerázkódott.

— Hogyan kellene laknom? — érdeklődtem mitsem sejtve.

— Modern bútorok között! Meglásd, megváltozik az életed, szinte újjászületik a lakásod. Eladod méregdrágán a meglevő bútoraidat és vásárolsz tőlem méregolcsón modern lakberendezési cikkeket.

Ha akkor sejtettem volna, miként alakul életem sora, szemébe kacagtam volna. De a gyarló emberi szem nem pillanthat a jövőbe, amely elé felfokozott várakozással és bizalommal tekintettem. Aránylag olcsón túladtam a kényelmes fotelemen, a remekfekvésű rekamién, a Dunapartra néző székeimen és vártam az új holmik érkezését. Még aznap megérkeztek a szállítómunkások a modern bútorokkal, élükön a barátommal.

— Szép, mi? — mutatott az egyik izére, amiről még halvány sejtelmem sem volt, hogy micsoda lehet. — Hova tegyük?

— Ez attól függ, hogy ez az izé micsoda. Mert, ha esernyőtartó, akkor az előszobába, ha almárium, akkor ide középre, míg, ha függöny, akkor . . .

A barátom félbeszakított és gyengéden leültetett az egyik frissen kicsomagolt bútordarabra.

— Ez szék, ülj csak rá, kitűnő, kényelmes!

A szék egy 17 szögletű valami volt, vas és vászon szellemes kombinációja. Hét lábon állt és valóban kényelmesen lehetett benne ülni, térddel az égnek meredve. Az asszír síremlékeken látni ilyen felhúzott térdű alakokat, csak ilyen modern szék nincsen alattuk. Fel akartam kelni a székből, de nem tudtam. Barátom felsegített szorult helyzetemből.

— Persze, csak akkor használd a széket, ha van itthon valaki, egyedül nehéz kikászolódni belőle, de megéri az 1300-at, mert hét lába van . . .

Ezután megszemléltem egy fotelt, amelyet kagylóbútornak neveznek, mert modern formájú, akár egy tengeri kagyló.

— Legalább garnitúrád lesz a kagylóból. 4000 forint az ára!

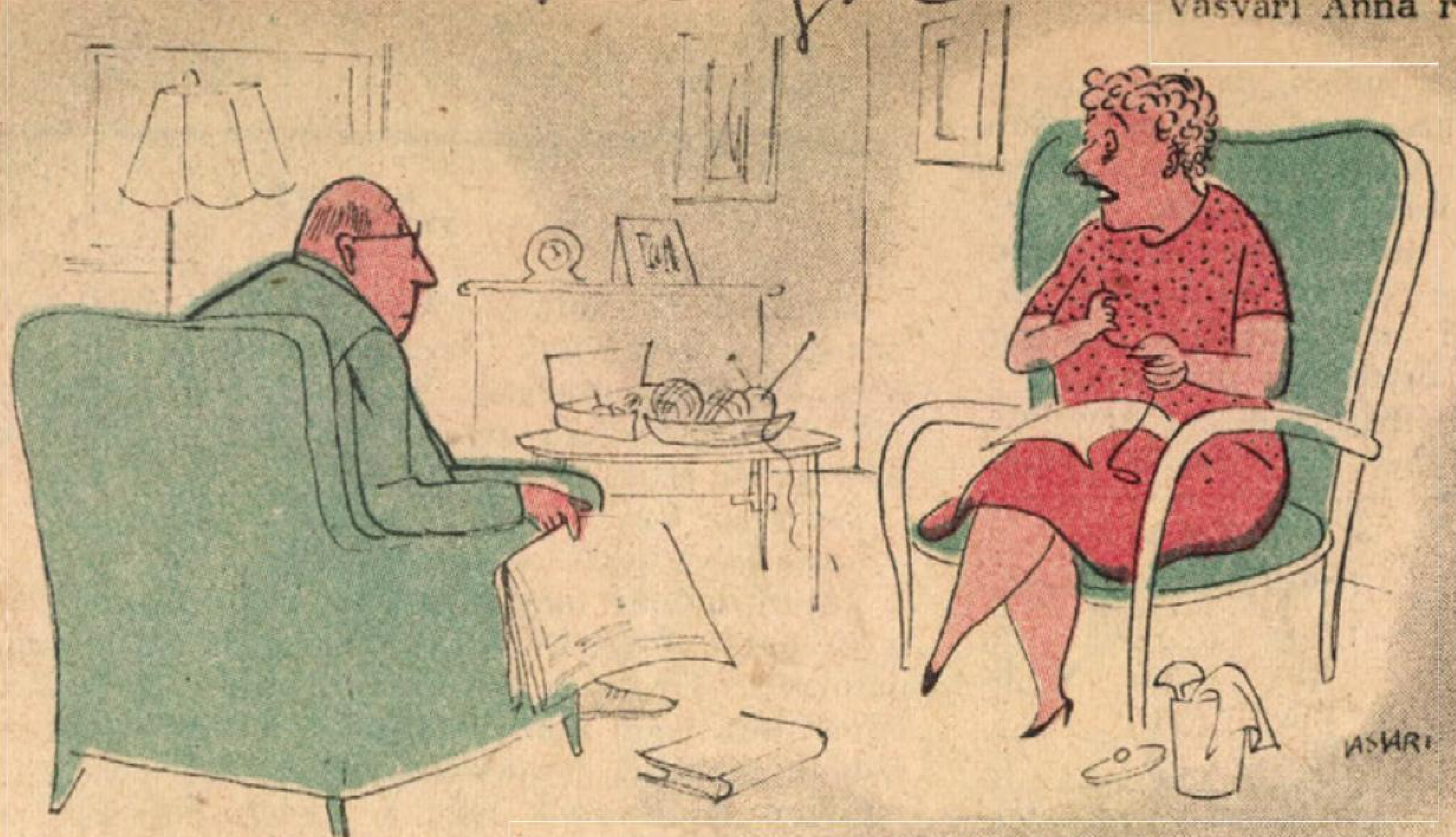
A szerelők éppen elvitték csilláromat és beszerelték helyette a padlótól mintegy 15 centiméter magasságban világító kerek lámpát. Meggyújtották, valóságos fényár öntötte el — a padlót.

— Ez a modern — lelkesedett a barátom — japán divat. Odadobsz mellé néhány párnát, írhatsz, olvashatsz mellette és csak 800 forint az ára.

Jelenleg a földön alszom lila kecskeszűrön, mert az modern és alacsony, ezt a cikket a padlón írom a japán lámpa fénye mellett, a közelemben néhány rejtélyes tárgy, amit barátom távozása után hoztak és még nem sikerült kibogoznom rendeltetésüket. Egy különösen tetszik nekem közöttük. Olyan, mint egy kisebbfajta zongora és egy nagyobbacska kerti ernyő szellemes keresztezése. Hogy aztán ez szék, hangulatlámpa, kalapskatulya, vagy hatszemélyes étkészlet, nem tudom. Majd kiderül használat közben . . .

Tardos Péter

Vasvári Anna rajza

— Lehetetlen, fiam! Most mesélem neked először! . . .

Népbetegség

Sándor Károly rajza

— Adjisten, sógor! Hogy áll a vérnyomása?

Pesti tudósítónktól

Mindenki tudja, hogy a téves kapcsolás az élet kínos pillanatai közé tartozik. Az ember, mint egy rajtakapott bűnös védekezik. A minap is félretárcsáztam, s megdöbbenve hallottam a hallgatóban az idegen, ellenséges férfihangot, amely indulatosan közölte velem, hogy indokolatlanul zavartam meg délutáni nyugalmában.

— Bocsánat — mondtam —, rossz számot tárcsáztam.

— Micsoda? — csattant fel. — Még szidja is a számomat!?

Lapunk egyik régebbi közleményében olvastam, hogy valamelyik külföldi nagyvárosban egyszerű módszert találtak ki annak eldöntésére, hogy ki jampec és ki nem. Ha a gyanúsított egyén le tudja húzni a nadrágját a cipőjén keresztül, akkor nem jampec. Ha nem tudja, akkor az.

Az a fiatalember viszont, akit a napokban láttam a körúton, zavarba hozta volna ennek az újtípusú istenítéletnek a rendezőit. Az illetőn olyan szűk nadrág volt, hogy véleményem szerint nemhogy a cipőjén, de a lábfején keresztül sem tudja fel- és lehúzni. Valószínűleg minden reggel felvarrja, majd minden este lefejti róla a nadrágot a mamája.

Veszélyben a disznótor

Nem tudom, mi lehet annak az oka, hogy a 10-es számú húsdarálónkhoz országszerte nem lehet kést kapni. Azt viszont tudom, hogy ezek a remekbe öntött húsdarálók kés nélkül nem darálók, hanem csak értéktelen öntvények.

Közeledik a disznótorok ideje és mi, 10-es daráló-tulajdo-

nosok, az atomkorszak küszöbén kénytelenek leszünk dédapáink módjára baltával aprítani a kolbászhúst csak azért, mert a Gábor Áron Vasöntő- és Gépgyár megfeledkezett ennek a fontos alkatrésznek a pótlásáról. De talán még mindig nem késő: „Ütemezzék be" gyorsan a gyártását.

Oze Lajos
Szentes, Árpád u. 56.

Csak néhány villanykörtét!

A Nagykörút jórésze már fényárban úszik, neonfények ragyognak más főútvonalon is. Természetesen nem lehet a neont az egész városban egyszerre felszerelni, így még nem értek el a Boráros térre sem. A híd lejárójánál még sötét van. Ezen a helyen a tömeg eltakarja a hátulról és messziről pislákoló fényt. A munkába induló emberek reggel ötkor és este csak tapogatózva közlekednek a lépcsőn.

Addig, amíg a Boráros tér környékén és a hídról levezető lépcsőn is nem gyúlnak ki a neonfények, szereljenek fel néhány erősebb villanykörtét ezen a nagyforgalmú helyen, – kéri Koren Gyuláné olvasónk (XI., Ildikó u. 10.).

Le a bürokráciával!

„MIN"

Pizsamát óhajtottam vásárolni és e célból betértem a Vörösmarty Szivárvány Áruházba, amely hír szerint erre a célra kiválóan alkalmas. A férfidivatosztályon osztályon felüli udvariasságban részesültem. A pizsamát kifizettem és köszönetet rebegve távoztam.

Ezzel az ügy kereskedelmi részét lezártuk.

Most következik az ipari szektor.

Az új holmit megillető felemelő érzéssel vettem fel este a pizsamát. Reggelre a felemelő érzés az álommal együtt elpárolgott. A nem is nyugtalanul eltöltött éjszaka után a kabátról két gomb hiányzott és a harmadik teljesen meglazult: csupán egyetlen cérnaszálon lógott az élete.

Sokan emlékeznek még a „Selejt bosszúja" című filmre, amely ezt a témát vetítette vászonra. Azóta jó néhány esztendő telt el, de úgy látszik, egyes szakemberek még ma se tanulták meg, hogyan kell felvarrni egy gombot, hogy az két napig a helyén maradjon.

A kabát nyakán lógott egy kis cédula a pizsama árával és a következő négy szóval: „Min. Férfifehérnemű K. Sz." Az ilyesmit szereti az ember eltávolítani. Ez a cédula azonban olyan erősen volt odavarrva, hogy még bicskával is bonyolult feladatnak mutatkozott a lefejtése. Vajon miért nem varrják fel lazán a cédulát és tartósan a gombot? Erre a kérdésre éppen úgy nem tudtam választ kapni, mint arra, hogy mit jelent a cédulán a „MIN." szócska. Talán csak nem a Minőség rövidítése? Nem valószínű. Inkább talán azt jelenti, hogy „Minimális gonddal dolgozó" K. Sz.

(s)

Az Engolin rejtélye

Vettem egy üveg Engolin szájvíztablettát. Az üvegben levő ötven darab rózsaszín tabletta pontosan olyan nagy, mint az üveg nyílása. Tehát össze kell törnöm a tablettákat, különben képtelen vagyok őket az üvegből kirázni.

Nagyon érdekelne, milyen ügyeskedéssel helyezték be a tablettákat a szűk nyíláson? Vagy talán idővel kitágul az Engolin? Ha igen, akkor már a gyárban tegyék nagyobb nyílású üvegbe!

Dr. Scheibner Józsefné
II., Fő u. 24.

„Rostélyos" panasz

A néhány éve vásárolt „Béke 4" típusú kályhám rostélya eltörött. Elindultam tehát, hogy újat vegyek. A Vas- és Edény-

bolt erre a célra szakosított Tüzeléstechnikai Boltjában azt a felvilágosítást kaptam, hogy ők a rostélyokat hónapokkal ezelőtt megrendelték a Soproni Vasöntőgyárban, de ezideig még nem kapták meg, várjak türelemmel. Mivel nekem nem türelemre, hanem rostélyra van szükségem, panaszommal a Vas- és Edénybolt Vállalat áruforgalmi osztályához fordultam, ahonnan azt a választ kaptam, hogy: *„Ezt a kályha-típust és kellékeit már négy éve nem gyártják."* Javasolták: kíséreljem meg a rostélyvásárlást a Fővárosi Vasöntöde és Tűzhelygyárnál. Megkíséreltem, mire tudatták velem, hogy ilyen alkatrészük van ugyan, de csak a vállalatoknak adják javításokra. Csak nem képzelik, hogy egy ilyen csekély alkatrész hiánya miatt egy új kályhát vásárolok? Gazdaságosabb és egyszerűbb volna, ha a nagykereskedelem a gyárral együtt gondoskodna a megfelelő kályhaalkatrészekről. Már nyakunkon a tél, de mégis: jobb későn, mint soha . . .

Szegő László
VI., Szondy u. 56.

Egy pesti boltban

Szűr-Szabó József rajza

– Tetszik tudni, ezek még nincsenek udvariassági versenyben . . .

Válasz egy válaszra

Községi Tanács V. B.
S o p o n y a.

Illedelmesen feltett kérdésünkre Önök november 20-i levelükben válaszoltak. Kérjük további szíves közlésüket levelük befejező részének ama néhány sorára vonatkozóan, amelyben arról próbálnak bennünket meggyőzni, hogy Önök „. . . nem riadnak vissza a szerkesztőségi levelektől sem . . ."

Ugyanis nem értjük, mitől kellene Önöknek visszariadniok? Miért használják lapunkkal szemben ezt a harcias és támadó hangot? Véleményünk szerint sokkal helyesebb volna, ha az így felhasznált energiát azoknak a feladatoknak elvégzésére összpontosítanák, amelyeket levelükben helyesen megjelöltek. Ebből a hangvételből nagyon könnyen következtethetünk arra, hogy még sincs minden rendben a soponyai Községi Tanácsnál.

Sok jó ember elfér kis helyen?

A Marx téri Írógépszolgálatnál jártam. A kopár, sötét kis helyiségben minden gépnél diktáltak az üzletfelek. Az irodavezetőnő megkért, hogy foglaljak helyet, mert várni kell. A tartalék széken azonban már ült valaki, ezért megbeszéltük a vezetővel, hogy a csúcsforgalom elmúltával visszajövök.

Mikor úgy négy óra tájt ismét benyitottam a leíróba, ugyancsak zavarba jöttem, mert a gépírónők közül kettő éppen átöltözőben volt. Röviden megtudtam, hogy ez az ütött-kopott kis helyiség egyben öltöző és mosdó is . . . Később aztán azt is tapasztaltam, hogy diktálni csak hangosan lehet a nagy lármától, így aztán mindenki tudja, hogy mit diktál a másik. Indokolt volna, ha megjavítanák Budapest egyetlen állami leíró-irodájának munkakörülményeit.

Kovács Zsigmond
Pomáz

Szemét-bemutató a moziudvaron

A házat, amelyben Zugló egyetlen bemutató filmszínháza van, ez év tavaszán tatarozták. Az építők a munkálatok során felgyülemlett törmeléket leszórták az udvarra és elvonultak. A szemét ott maradt. A Házkezelési Igazgatóságot több ízben arra kértük (írásban és szóban), hogy vigyék el a szemetet. Ígéret jött, a szemét — maradt . . . Ennek következtében a szemétbuckákra hulló őszi esőzések nyomán a mozi oldala is átnedvesedett. Az is bosszantó, hogy a közönség hónapok óta ezen az ott felejtett törmeléken átgázolva távozik a moziból. Szeretnénk, ha ígéret helyett a Házkezelőség elvitetné a szemetet a mozi udvaráról.

A Zuglói Filmszínház üzemvezetője

Javaslatunk egészen otthonos kisvendéglőkre

Gerő Sándor rajza

– Kérem, mi azt szeretnénk, hogy a vendég otthon érezze magát nálunk...

Gádor Béla:

Erna néni levelesládája

Az országban mindenki ismeri Erna nénit. Ő az, aki a népszerű képes hetilap hasábjain minden héten bölcs lelki és testi tanácsokkal látja el az ország tétova lakosságát. Ezen a héten az alábbi érdekes leveleket halásztam ki Erna néni levelesládájából:

Kedves Erna néni!

Ugy érzem, hogy csak maga segíthet rajtam, mert nagy dilemmában vagyok. Néhány nappal ezelőtt ugyanis megjelent nekem boldogult édesapám szelleme és közölte velem, hogy ő, mármint édesapám, nem természetes halállal múlt ki, hanem mostoha apám ölte meg őt, álmában és erről édesanyám is tud. Azóta, meg kell mondanom, nem lelem a helyemet, semmi sem érdekel, csak a bosszú gondolata foglalkoztat. A menyasszonyomat, Ofeliát is elhanyagolom, aki ezért nagyon zabos rám, folyton idegeskedik, énekel és azzal fenyegetőzik, hogy megöli magát, tetszik tudni, milyenek ezek a mai lányok. Mit csináljak, ha már nem szeretem őt, pedig mikor eljegyeztem, nagyon bírtam. Leendő apósom, Polonius, pedig ahelyett, hogy mellém állna, folyton a mostohaapámnak mószerol be. Mitévő legyek, kedves Erna néni, tessék nekem megmondani, hiszen maga olyan okos tanácsokat tud adni, minden héten olvasom az újságban. Állandóan tépelődöm, nem tudok dönteni. Öljem meg mostohaapámat vagy édesanyámat, vagy Poloniust, vagy mostohaapámat és anyámat, vagy mostohaapámat és Poloniust, vagy anyámat és Poloniust?... És mit csináljak Ofeliával? Már arra is gondoltam, hogy magamat ölöm meg. Lenni vagy nem lenni, ez itt a kérdés.

HAMLET, dán királyfi,
VIII., Nagyfuvaros u. 20.

*

Hamletnak, Nagyfuvaros utca.

Ön nagyon helytelenül gondolkozik, kedves, fiatal barátom. Azt írja levelében, hogy meg akarja ölni mostohaapját, anyját és leendő apósát. Ez nem megoldás. A gyűlölet rossz tanácsadó. Ön boldogult édesatyja szellemétől nyerte értesüléseit, holott tudnia kellene, hogy nincsenek szellemek. Miért ül fel ilyen természetfeletti pletykáknak? Azt ajánljuk, hogy ne öljön meg senkit. Gondoljon mindig arra, hogy a család a legnagyobb szentség, a család a társadalom alapja. Igyekezzék megszeretni mostohaapját és ha követett is el hibát édesanyja, bocsásson meg neki, hiszen az édesanyja... Ő nevelte, ő táplálta, ő becézte önt, ő tanította meg járni, amikor még piciny gyermek volt. Jegyezze meg, fiatal barátom, hogy egyetlen szent dolog van a világon és ez az édesanya és a haza... Ön azt írja, hogy mostohaatyja vett önnek két pár meleg zoknit télire. Hát szabad egy ilyen embert megölni? Nem, nem szabad! És azt tanácsoljuk önnek, hagyja életben Poloniust is. Az az érzésünk, hogy ő jó ember és csak a kislánya javát akarja. Ő is apa és van-e szentebb dolog a világon, mint az édesatya? Ami pedig menyasszonyát, Ofeliát illeti, véleményünk szerint okvetlenül el kell vennie feleségül. Ha most még ideges és nyafka is egy kicsit, majd megváltozik. Az idő minden problémát megold, mert az idő a legjobb kovács. Ön azt írja, az az érzése, hogy már nem szereti menyasszonyát... Ne törődjék vele, ha majd együtt élnek, majd megszereti és harminc-negyven év múlva már mosolyogva fog visszagondolni kétségeire. Mert nincs szentebb dolog, mint a házasság, amidőn a bogárhátú kis kunyhóban kéz a kézben él a család apraja-nagyja... Arra pedig ne is gondoljon, hogy öngyilkos lesz. Az emberi élet a legszentebb dolog a világon!

ERNA néni

*

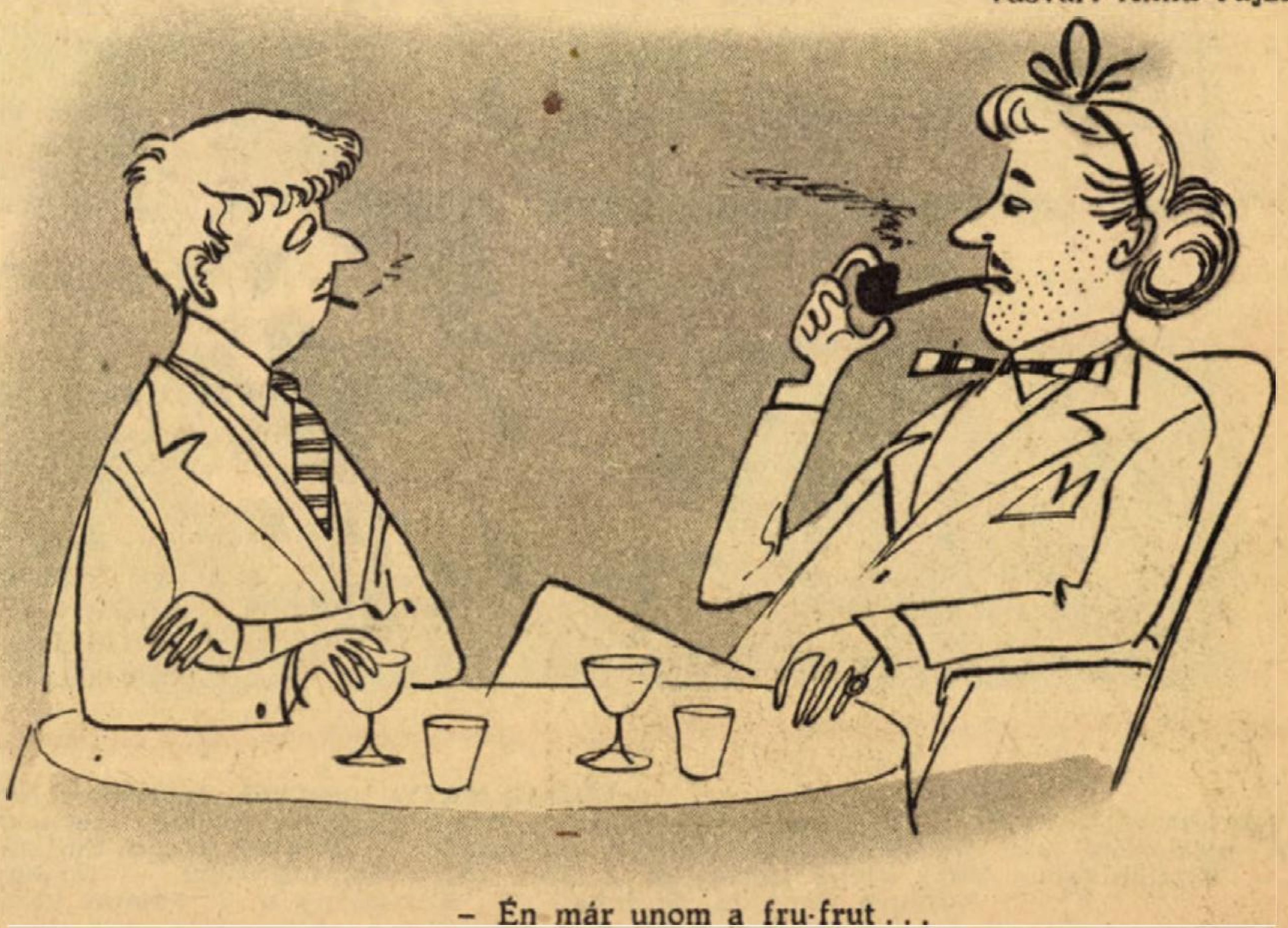
Kedves Erna néni!

Maga olyan okos, minden ellentétet elsimít, minden konfliktust megold. De akkor én miről írjak darabot és miből éljek?

SEKSZPIR VILMOS,
József Attila-díjas író

Férfiak egymás között

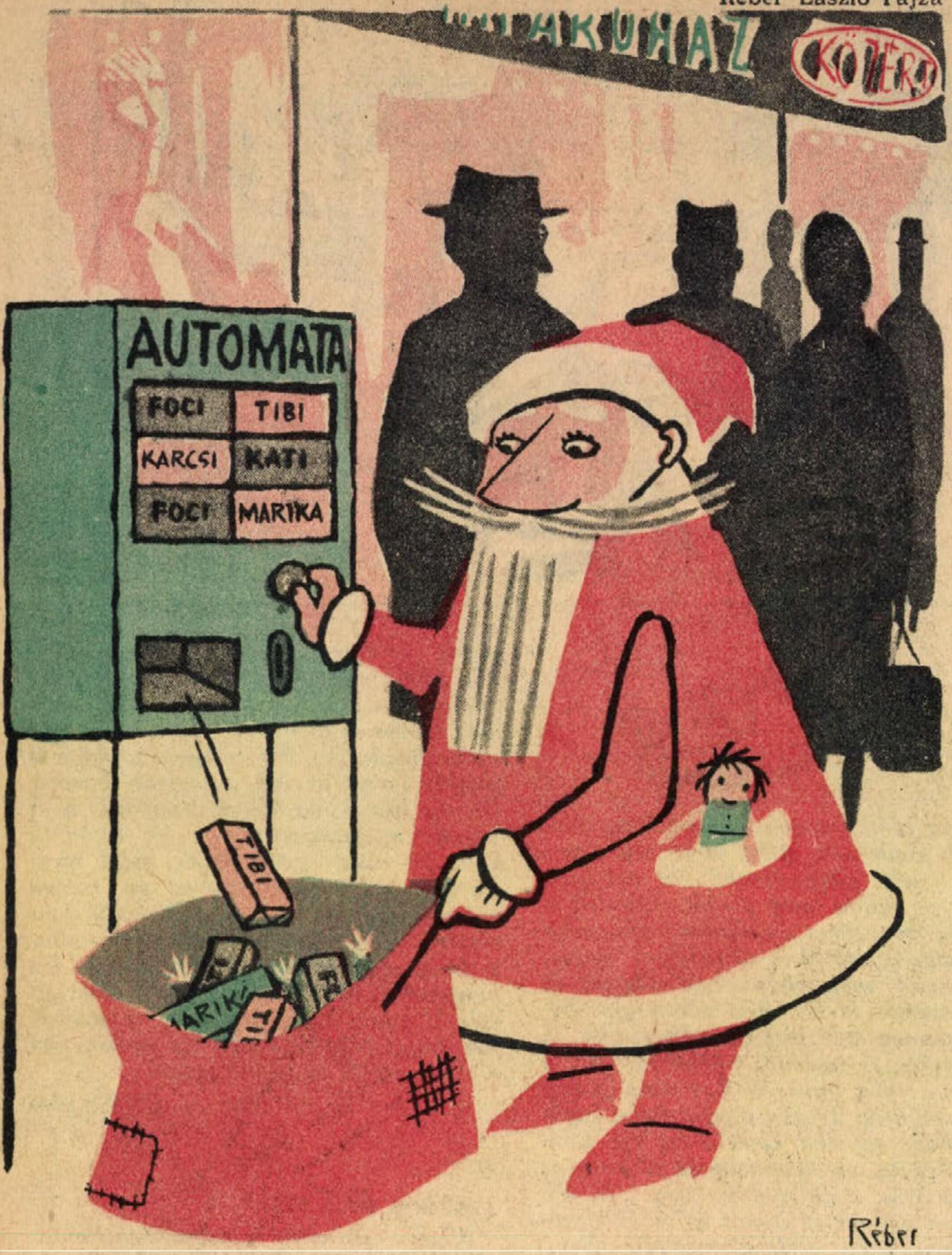
Vasvári Anna rajza

– Én már unom a fru-frut...

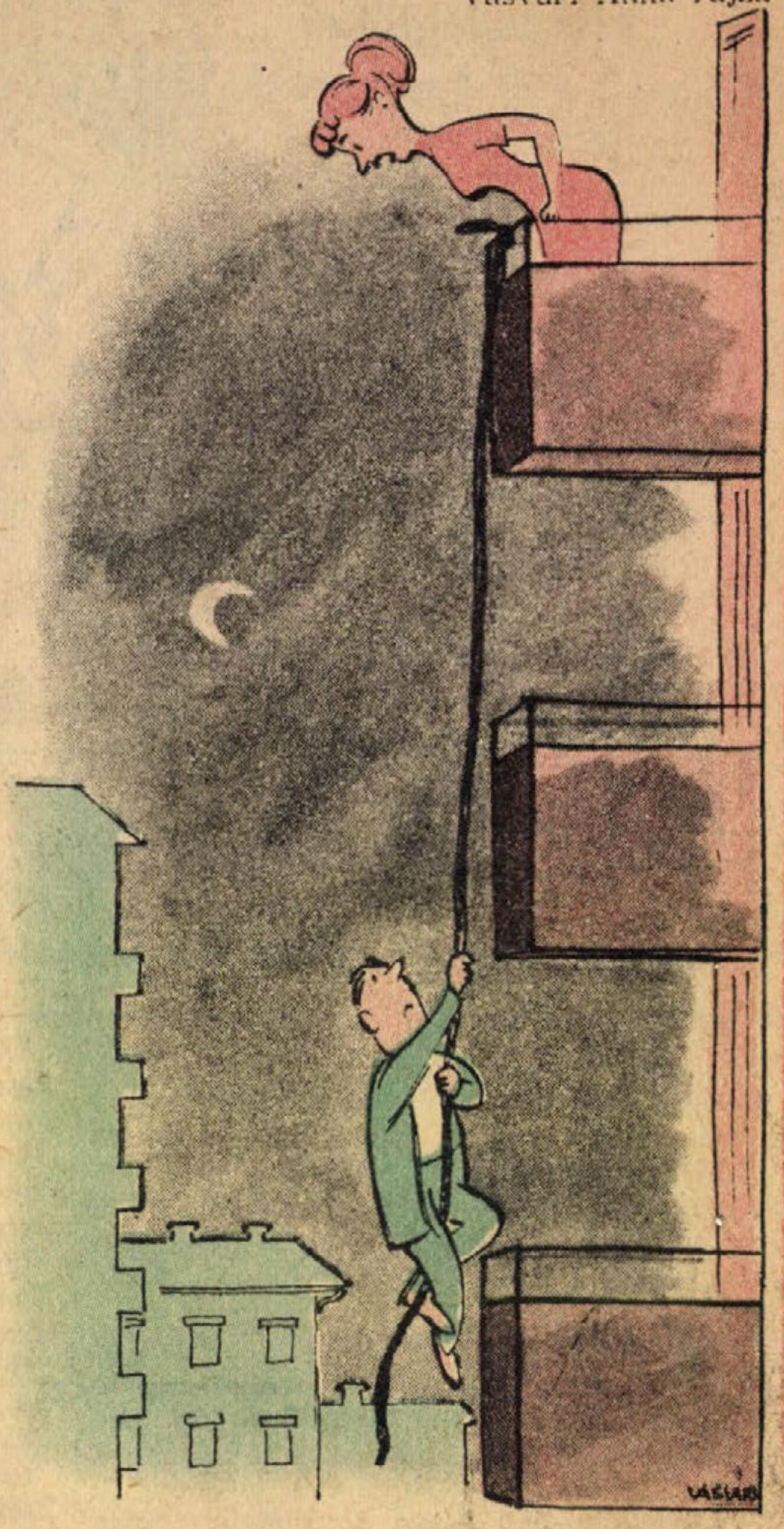
Záróra után

Réber László rajza

ERKÉLYJELENET

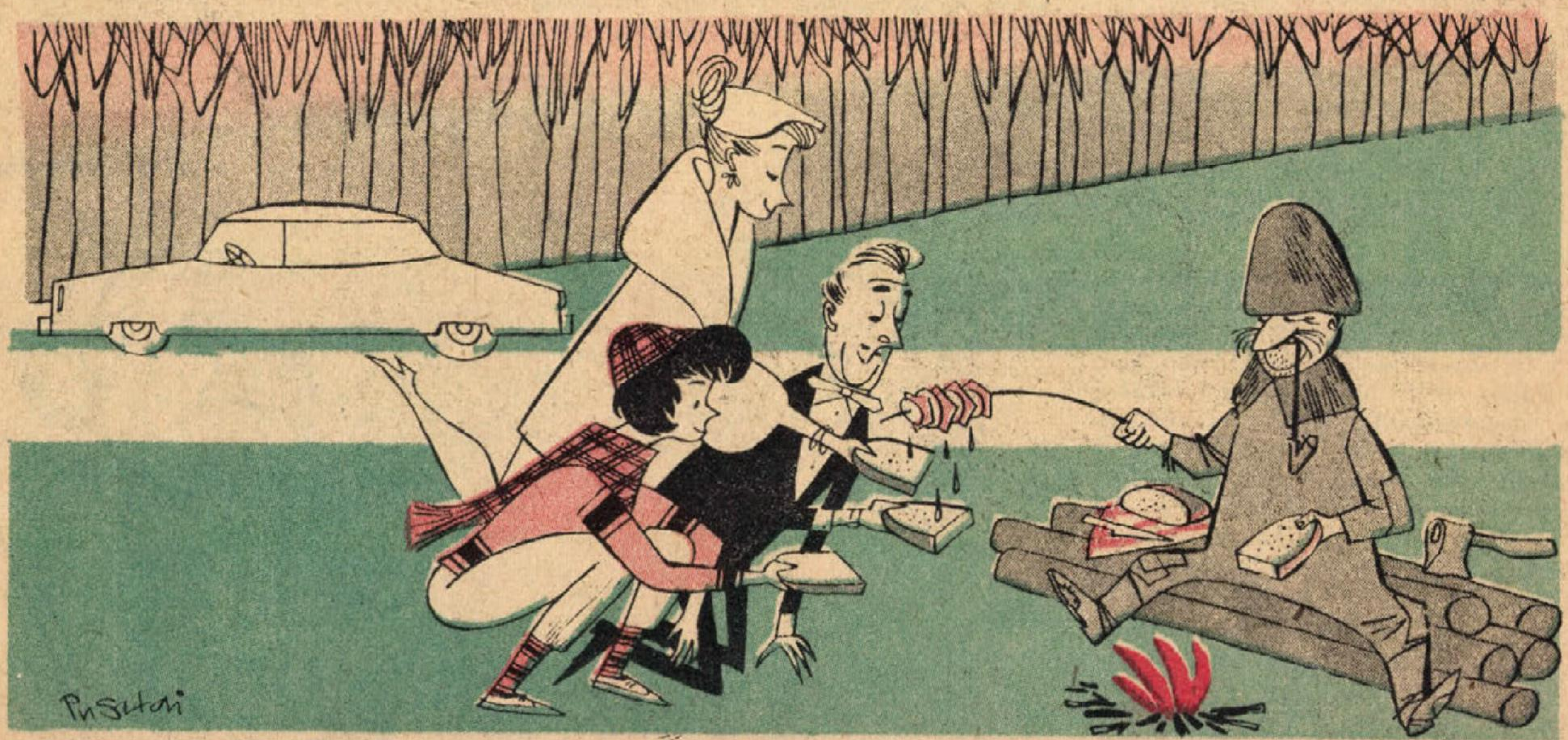
Vasvári Anna rajza

– Feljöhetsz, fiam, már elmentek a mamáék . . .

ÍNYENCEK

Pusztai Pál rajza

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.